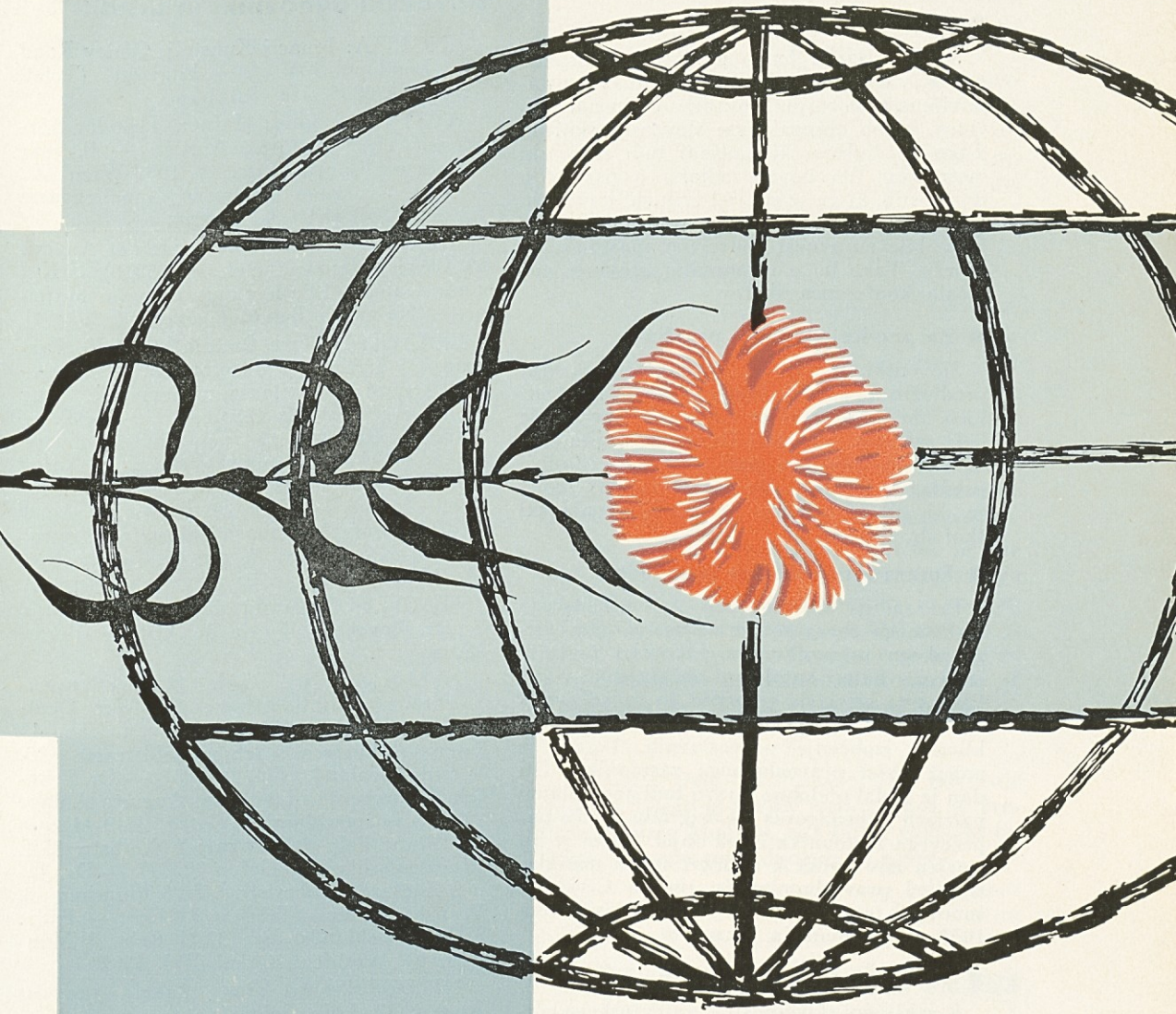

+ priložak pri. št. 6

Naša Luč

1+1966

■ Slovenska metropolija

Škof dr. Janez Jenko je izjavil, da smemo pričakovati, da bo v letošnjem letu 1966 ustanovljena samostojna slovenska cerkvena provinca, ki bo obsegala vse slovenske škofije. Tako bo ljubljanski nadškof tudi slovenski metropolit. Po novem odloku o pastirskih dolžnostih, ki ga je sprejel nedavni koncil, in ki stopi v veljavo 29. junija, ne bo več škofij, ki bi bile naravnost podrejene apostolskemu sedežu. Tako bo o ustanovitvi province odločala konferenca škofov.

■ Za pravice narodnih manjšin

Slovenski škofje so na koncilu parkrat predložili popravek besedila koncilskih odločb, da bi se pravice narodnih manjšin še bolj zaščitile. Hrvatski škofje so se jim pridružili in predloge tudi podpisali. Zadnji predlog so podprli celo nekateri afriški škofje, ki jih je k temu spodbudil skopjanski škof dr. Čekada.

■ Sprava med vzhodom in zahodom

Pri zadnji slovesni seji 2. vatikanskega cerkvenega zbora so vpričo zastopnika carigrajskega pravoslavne patriarha prebrali izjavo, v kateri katoličani obžalujemo, v kolikor smo krivi, da je prišlo do razkola med vzhodom in zahodom. S tem je bilo tudi preklicano izobčenje pravoslavni. Potem je papež objel pravoslavne zastopnika. Isti dan je podal podobno izjavo tudi pravoslavni patriarh Athenagoras v Carigradu vpričo papeževnega zastopnika in ga objel. S tem je bil storjen nov korak k odpravi starih nesoglasij med pravoslavni in rimsko Cerkvijo, spora, ki traja že 900 let in se je začel leta 1054 med Rimom in Bizancem.

■ Velik ugled Cerkve v svetu

K zaključni slovesnosti 2. vatikanskega cerkvenega zbora so poslale številne države svoje zastopnike. Bilo je vsega skupaj skoraj sto posebnih poslanstev. Tudi jugoslovanska vlada je poslala dva zastopnika: svojega veleposlanika pri italijanski vladi in pa posebnega poslanca verskih komisij, ki trenutno v Rimu skuša doseči sporazum med državo in Cerkvijo. O tem sporazumu se je že marsikaj napovedovalo, a doslej še ni bilo ničesar sklenjenega.

■ Jakopičeva misel za novo leto

»Ne živimo na svetu samo zato, da se imamo dobro na svetu, ampak da izpolnimo svojo nalogo, ki nam je naročena... Vemo, da brez vzroka in namena ni nič v življenju.« (Rihard Jakopič, veliki slovenski slikar).

Vso srečo v novem letu vam želé slovenski duhovniki in uradi:

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S.W. 9., England (Telef. RELiance 6655; izg. Rilájens).

AVSTRIJA: Janez Hafner, Theodor-Körnerstr. 111, 8010 Graz, Austria. — P. Jože Podgornik, Canisiusgasse 16, 1090 Wien IX., Austria. — Anton Miklavčič, Kapellengasse 15, 9800 Spittal/Drau, Austria.

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique (Telef. 04/233910). — Kazimir Gaberc, 19 rue Louis Empain, Marcinelle (Hainaut), Belgique, (Tel. 07/367754).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, 75 Paris 20, (Telefon 636-80-68). — Ciril Lavrič in p. Vladimir Klemenčič, 7 rue Gutenberg, 75 Paris 15, (Tel. 250-89-93). — Stanislav Kavalar, 17 rue Claude Debussy, 62 Liévin (Pas-de-Calais), France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz (Moselle), France. — Msgr. Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, Merlebach (Moselle), France. — P. Jakob Vučina, 6, rue de France, Nice (A. M.), France.

ITALIJA: Slovenski dušnopastirski urad — Dr. Pavel Robič, via dei Colli 8, Roma, Italia.

NEMČIJA: Ciril Turk, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathildestrasse 18, West-Deutschland (Telefon 62676). — Ivan Ifko, 43 Essen—Altenessen, Schonnefeldstrasse 36, Westdeutschland. (Tel. 291305). — Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim, Augusta Anlage 52, Westdeutschland (Telefon 47-9-44). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Kolbstr. 15/I, Westdeutschland (Telefon 72278). — Dr. Janez Zdešar, Schubertstr. 2/I, 8 München 15, Westdeutschland (Telefon 536453). — Franc Šeškar, Ziehlendstrasse 32/II Rgb., 8 München 13, Westdeutschland (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVEDSKA: Jože Flis, Erik Dahlbergsgatan 28, Malmö, Sweden (Tel. 040/119 656).

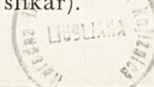
Vsem članom Društva sv. Barbare in tudi drugim Slovencem v Belgiji želi srečno in zadovoljno novo leto 1966 iz bolnice:

Franc Mastnak, Belgija.

Rajmondu Jašovec in družini v Angliji želimo srečno in uspeha polno novo leto 1966: Ivanka, Majda z družino in Fani z družino, v Franciji.

Vsem Slovencem v domovini kakor tudi po vsem širnem svetu razkropljenim želi srečno in blagoslovljeno novo leto 1966:

Ivan Kropivšek, Geleen, Nizozemska.

AD 559/1968

Kristus je svetu luč

Za nami je božič, spomin na rojstvo našega Gospoda Jezusa Kristusa v betlehemskem hlevcu, ko je vsemu svetu zasijala Luč, ki jo je napovedoval stoletja naprej veliki prerok Izaija z besedami:

»Ljudstvo, ki je sedelo v temi, je zagledalo veliko luč; prebivalcem, ki so sedeli v kraju smrtne sence, je zasijala luč. Dete nam je rojeno, sin nam je dan, na njegovih ramah je vladarstvo; imenoval se bo: Čudoviti, Svetovalec, Bog, Oče prihodnjega veka, Knez miru!«

Pred prihodom Odrešenika je človeštvo živelo v smrtni senci zmot in zablod. Največji svetovni filozofi so iskali resnico, a so taval v duševni temi in niso mogli najti jasnega odgovora na največja življenjska vprašanja: Kaj je resnica, od kod človek, čemu je na zemlji, kako naj živi, da doseže blaženost, kaj bo po njegovi smrti?

Pilatove besede

Pred izobraženim Rimljanom Poncijem Pilatom je stal Jezus Nazareški, ki je odgovarjal na njegovo vprašanje: »Tako je, kralj sem. Jaz sem za to rojen in sem prišel za to na svet, da spričam resnico. Vsak, kdor je iz resnice, posluša moj glas.« Toda v vsej filozofiji poganstva izobraženi Rimljan ga ni razumel, ker je obupal nad resnico, nad spoznanjem resnice sploh, pa mu je z neko grenkobo in obupom odgovarjal: »Kaj je resnica!« Saj resnice sploh ni!

Modrijan Sokrat

Veliki grški filozof Sokrat se je po dolgem premišljevanju nekako dokopal do spoznanja, da mora bivati le en Bog, duhovno in osebno bitje, neskončno popolno. A kljub temu ni bil povsem na jasnem in gotov, če je njegovo spoznanje resnično. Zaradi svojega nauka o enem Bogu je bil od državnega sodišča obsojen na smrt. Ko je zastrupljen umiral, se je tik pred svojo smrtjo še enkrat obrnil do svojih žalostnih učencev in jih prosil, naj darujejo v žrtev petelina poganstvem bogu, katerega obstoj je prej sam tajil.

V tisočletjih in tisočletjih je človeštvo, zastrupljeno z grehom prvega človeka, izgubilo luč prvotnega razodetja in je taval v smrtni senci nevede in nevere. Molili so kamnite in lesene bogove, sonce in luno, da, celo živali, katerim so v svojem duševnem mraku žrtvovali celo svoje lastne otroke.

Zgodovinarji nam pripovedujejo, da so Indijanci v Mehiki pred prihodom Špancev vsako leto žrtvovali dvajset tisoč mladih ljudi, mladeničev in deklet, katerih črepinje so nato kopičili v velike strašne piramide.

V tej smrtni senci je človek pogosto pozabil celo na svoje lastno človeško dostojanstvo, žena pri mnogih narodih ni veljala kot pravi človek, suženjstvo je cvetelo med vsemi narodi, z njimi so ravnali gospodarji kot z živino, ki so jo poljubno prodajali ali celo ubijali.

Luč iz Betlehema

Tedaj je v tem mraku zasijala velika Luč, Sin božji, Luč od Luči, rojen iz Boga Očeta, kot se rodi luč iz ognja, se je učlovečil in je bil rojen kot revno človeško dete v betlehemskem hlevcu. Rodil se je, da svetu prinese luč resnice.

Zvezda, ki je zasijala Modrim na Jutrovem in jih vodila k jasicam, je simbol te Luči, ki je zasijala na nebu vsemu človeštvu.

Sveti Janez je zapisal: »Prava luč je bila ta, ki prihajajoč na svet razsvetljuje vsakega človeka. Na svetu je bila in svet je po njej nastal in svet je ni spoznal.« Oni svet, ki je iskal v materiji in uživanju resnice, je ni sprejel. »Vsem pa, kateri so jo sprejeli, je dala pravico, da postanejo otroci božji.«

O božje Dete betlehemsko! Naj luč tvoje resnice zasije iz tvojih jasic, kakor je zvezda zasijala Modrim, naj zasije vsem, ki tavajo v smrtni senci dvomov in nevere!

-mš.

Kakšen človek je bil Jezus

Človek z imenom Jezus se je rodil za ta svet neko noč. Živel je okrog 30 let. Vendar je pa s svojim naukom in življenjem prižgal luč, ki razsvetljuje preteklost, sedanost in prihodnost človeštva.

Kakšen človek je bil Jezus? Jezus je bil človek, ki je hodil od kraja do kraja in do brote delil (Apd 10, 38).

Glede Jezusove zunanosti nam evangelij nič ne pove. Je bil velik ali majhen? Kakšne so bile poteze njegovega obraza? Samo glede Jezusovega pogleda vemo, da je privlačil. Samo s pogledom je povabil in ljudje so puščali vse in šli za njim. Jezusov pogled je odgovarjal njegovim besedam: »Pridite k

meni vsi, ki se trudite in ste obteženi in jaz vas bom poživil« (Mt 11, 28). — »Blagor žalostnim, zakaj ti bodo potolaženi« (Mt 5, 5). — »Ne bodite v skrbeh za svoje življenje, kaj boste jedli, tudi ne za svoje telo, kaj boste oblekli. Ali ni življenje več ko jed in telo več ko obleka? Poglejte ptice pod nebom: ne sejejo in ne žanjejo in ne spravljajo v žitnice, in vaš nebeški Oče jih živi. Ali niste veliko več vredni ko one?« (Mt 6, 25. 26).

Dan za dnem, večer za večerom, kjerkoli in kadarkoli se mu je ponudila prilika, je Jezus učil, navduševal, tolažil, zdravil. In ljudje so ga poslušali dolge ure in mu niso pustili, da bi šel naprej: »Množice so ga iskale... Pridrževale so ga, da ne bi šel od njih« (Lk 4, 42).

Jezus je bil človek kot oni, ki so ga poslušali, torej Jud med Judi. Je pa bil dober človek. Človek, ki je mogel reči: »Jaz bom vse pritegnil k sebi« (Jan 12, 32). — Njegovi nasprotniki so nevoščljivo govorili: »Glejte, ves svet je šel za njim« (Jan 12, 19).

Jezusov značaj

Jezusov značaj je bil uravnovešen. Ljudje, ki so poznali Jezusa iz Nazareta, so se čudili njegovemu miru. Čutili so, da je imel nekaj, kar je njim manjkalo. Kadar se je jezil, ni vpil. Ostal je dostojanstven. Ko je bil žalosten, ni obupaval. Ena sama stvar na Jezusovem značaju je bila nerazumljiva: Zakaj ta človek toliko ljubi ljudi? Ljubi otroke, grešnike, izdajavca...

Ko so se apostoli vznemirjali in oštevali matere, ki so pred trudnega Jezusa nosile svoje otroke, da bi jih blagoslovil, jim je rekel: »Pustite otročiče, naj prihajajo k meni, in ne branite jim!« (Mk 10, 14). — Svetohlince, ki so se pohujševali nad prešušno ženo, je opomnil: »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo« (Jan 8, 7).

Seveda pa tudi grešnico opomni, naj spremeni svoje življenje. — Ko se skrbna Marta pritožuje nad sestro, jo Jezus takole pouči: »Marta, Marta, skrbi in vznemirja te mnogo stvari, a le eno je potrebno« (Lk 10, 41). — Eden apostolov prihaja, da ga bo s poljubom izdal. Jezus ga nagovori: »Prijatelj, za to si prišel?« (Mt 26, 50). — Apostol Peter ga hoče braniti na Oljski gori: »Vtakni meč v nožnico. Ali naj ne pijem keliha (trpljenja), ki mi ga je dal Oče?« (Jan 18, 11). — Žene so se zbrale ob poti, ki gre na Kalvarijo. Ko ga vidijo tako ponižanega, trudnega

in vsega ranjenega, začnejo jokati. Kaj jim reče Jezus? »Hčere jeruzalemske, ne jokajte nad menoj, temveč jokajte nad seboj in svojimi otroki!« (Lk 23, 28).

Jezusovi prijatelji

Jezus najde prijatelje med njimi, ki so odkritega srca. Sovražniki mu očitajo, da je prijatelj grešnikov. Res, grešnike ima Jezus rad. Ne greha, ampak grešnika. Zanje se še posebej zanima: »Ne potrebujejo zdravnika zdravi, ampak bolni. Nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike« (Mr 2, 11).

Jezus je tudi prijatelj vseh tistih, ki se mu preprosto in z zaupanjem približajo. Skrivnosti božjega kraljestva posebej razlaga malo boječemu, a odkritosrčnemu farizeju Nikodemu. Sam se povabi v hišo bogatega cestinarnarja Caheja, ki je splezal na visoko drevo, da bi ga videl (Lk 19 p.).

Ker pa je Jezus pravi človek, ima nekatere ljudi še posebno rad. Kot vsak človek, ima tudi on prijatelje. Posebej izbere 12 učencev, katerim pravi: »Vi ste moji prijatelji...« (Jan 15, 14). Par ur pred smrtjo dovoli sv. Janezu, da nasloni glavo na njegove prsi. Ko potrebuje počitka, se umakne v hišo prijateljev v Betaniji. Komaj tri kilometre stran od Jeruzalema, v majhni vasi, žive Lazar, Marija in Marta. Jezus jih ima rad. O Lazarju pravi: »Naš prijatelj...« (Jan 11, 5). Kako lepe spomine je moral imeti Jezus na to vasico in na Lazarjev dom! Betanijo omenja evangelist, ko poroča o njegovem vnebohodu: »Peljal je apostole venkaj proti Betaniji... in medtem, ko jih je blagoslavljal, se je ločil od njih in šel v nebo« (Lk 24, 50. 51).

Kar pogledajte v sveto pismo in boste videli, da res tako piše o Jezusu!

-sb.

Kaj mora katoličan vedeti:

Rimski katekizem odgovarja, da mora vedeti šest pglavitnih resnic, ki so:

1. da je Bog;
2. da je Bog pravičen sodnik, ki dobro plačuje in hudo kaznuje;
3. da so tri božje osebe: Oče, Sin in Sveti Duh;
4. da se je Bog Sin, druga božja oseba, ulovečil, da bi nas s svojo smrtjo na križu odrešil in večno zveličal;
5. da je človeška duša neumrljiva;
6. da je milost božja za zveličanje potrebna.

Slovenec sem

Slovenec sem, Slovenec sem,
tako je mati d'jala,
ko me je, dete, pestovala.
Zatorej dobro vem: Slovenec sem!

Slovenec sem, Slovenec sem,
to jasna pamet v glavi,
to v srcu blagi čut mi pravi;
zatorej dobro vem: Slovenec sem!

Slovenec sem, Slovenec sem,
jaz ljubim očetnjavo,
gorim za njeno čast in Slavo;
kar čutim, to povem: Slovenec sem!

Slovenec sem, Slovenec sem,
od zibeli do groba
ne gane moja se zvestoba,
da vsekdar reči smem: Slovenec sem!

Jakob Gomilšek

Dekle v slovenski (gorenjski)
narodni noši z avbo na glavi

Sponosom, s čisto dušo, z veselim srcem
in poštenimi rokami v novo leto!

(Par novoletnih misli ob slovenski gostilni v vsemirju)

Ko prebiram številke »Naše luči« in še druge slovenske časopise, ki iz dneva v dan prihajajo z vseh delov sveta, moram — z veseljem in s ponosom, pa tudi z zaskrbljenostjo — ugotoviti, da smo se Slovenci po zadnji svetovni vojni raztresli po vsem svetu in prodrli do zadnjih koticov z dosedaj običajnimi prevoznimi sredstvi dostopnega sveta. Nič se torej ne čudim, da sedanji urednik našega časopisa resno računa s tem, da bo »Naša luč« čez kakih sto let prinesla izvirno poročilo prvega Slovenca, ki bo z raketo pristal na tem ali onem planetu, in da bodo bravci »Naše luči« par let na to našli reklamo za prvo gostilno v vsemirju, kjer se bodo astronavti na svoji dolgi poti lahko podprli s kranjskimi klobasami, svoja suha grla pa poplaknili s pristnim dolenjskim cvičkom ali z zlatim ljutomercanom.

Toda za letos se vrnimo na izhodno točko in pustimo našim bolj podjetnim (vprašanje: ali tudi bolj srečnim) znancem, da bodo po letu 2.100 hodili silvestrovat v slovensko gostilno v vesoljstvu. Mi pa se usedimo v dosegljiv domač kotiček, domač, četudi ni doma, in malo pokramljajmo o tem, kako bomo kot Slovenci najlepše prestopili prag leta 1966 in naslednjih let...

Slovenci smo razmeroma majhen, a vendar trdoživ narod. Vkljub neprestanim viharjem, ki že stoletja divjajo nad našo zemljo, smo se ohranili. Na žalost ne moremo sicer reči, da smo ohranili vse ozemlje, ki so ga naši predniki imeli, a v danih okoliščinah se nismo še tako slabo izvlekli. Pohlepni sosede so napenjali in napenjajo vse sile, da nas bi kot narod izbrisali s površja zemlje. Če bi bili uspeli, bi se mi danes sploh več ne zavedali, da so bili naši očetje in matere Slovenci, kot se to dogaja mnogim našim bratom na Koroškem, kjer oblasti nadaljujejo z nasilnim ponemčevanjem, ali kot je to primer za mnoge izseljence, ki so se že vtopili v tuje-rodnem okolju in pozabili na svojo domovino.

Rojeni smo kot Slovenci. Vsak človek se rodi kot član tega ali onega naroda: jaz, ti, brat in sestra, kot Slovenec, kot Slovenka, ker je Bog v svoji previdnosti tako določil in ker so naši starši bili zvesti temu božjemu nadržtu.

Če nisem zadovoljen s tem, da sem rojen kot Slovenec, če me morda grize ali če me je celo sram, da se nisem rodil kot član kakega velikega naroda (tudi maloštevilen narod je lahko velik po svoji kulturi, a mnogoštevilen narod je lahko majhen po svoji kulturi in zaradi krivic, ki jih drugim zadeva!), s tem pokažem, da nisem vreden, da sem Slovenec: s tem namreč izdajam čut svoje manjvrednosti (svoje, ne slovenske manjvrednosti!) in dokazujem, da ne znam ceniti in še manj izrabiti duhovnega bogastva, ki sem ga kot Slovenec prejel.

Moj oče in moja mati sta mi v slovenskem jeziku šumljala prve besede ljubezni in slovenski jezik je bila tista pot, po kateri sem odkrival svoje okolje in svet ter ljudi, čuda narave, uganke sveta, globino Boga. Če sem se v življenju naučil kopico drugih jezikov in tako razširil svoje duhovno bogastvo, sem lahko upravičeno ponosen na to. Tudi če zaradi okolja, v katerega so me življenjske razmere vrgle, morem z drugimi ljudmi občevati samo v drugem jeziku, vendar ostane za celo življenje ne samo jaz, tudi moji potomci, označen po tistem jeziku, ki mi je usmeril prvi odločilni korak v življenje in ki mi je sploh omogočil, da sem se tudi duhovno razvil in postal res človek. Če bi to neizbrisno in po Bogu hoteno znamenje poskušal zavreči ali ga samo prikriti, bi sebe okrnil, ker bi zavrgel ključ, ki mi je odprl vrata k spoznanju sveta in Boga; če tega

ključa ne bi znal posredovati svojim potomcem, bi jim zaprl dostop v svet, iz katerega so psihološko izšli, jim zaprl pot do skrivnega zaklada, kamor vodi samo pot mojega materinskega jezika.

Človeka oblikuje cela vrsta bioloških pogojev, ga oblikuje zemlja in okolje; na vsem tem temelji telesna stvarnost, ki daje duhu testo, da iz sebe in testa napravi čudovito novo stvar — človeka, toda tako, da je ta vedno vključen v širšo narodno skupnost. Marmor, iz katerega je Michelangelo izklesal svoj nedosegljiv kip Pietà, ostane kararski marmor, pa naj je kip v cerkvi Sv. Petra v Rimu ali na svetovni razstavi v New Yorku; brez Michelangelovega duha bi pa seveda ostal nelični kos, ki ga nihče ne bi še pogledal ne. Slovenec ostane Slovenec pa naj raste in živi doma ali v Franciji, v Nemčiji ali v Angliji, v severni ali južni Ameriki, v Avstraliji ali pa na bodoči slovenski postaji v vsemirju.

Delo in trpljenje, težave in neprestane borbe za vsakdanje življenje in za narodni obstoj so nam pregnale vse želje po mehkužnosti in vtisnile ljubezen do dela in čut za red, zato smo povsod znani — in cenjeni! — kot pošteni in delavni ljudje, poznani in cenjeni kot ljudje, ki jih ne bolijo roke in ki ljubijo snago in red.

Pravijo, da smo Slovenci veseli ljudje, k čemur je verjetno pripomogel tudi dolenski cviček (čeprav je včasih kisell!) in sladki ljutomerčan — ki bosta, kot že rečeno, na razpolago tudi v slovenski gostilni v vsemirju. Je pa pristno veselje predvsem izraz notranje uravnovešenosti in notranjega miru, dokaz, da smo znali napraviti red v svoji duši. Ni brez pomena, da je vprav svetniški škof Slomšek zložil pesem: »Preljubo veselje, oj kje si doma?«, ki nam more dati mnogo koristnih navodil, ko iščemo pravo veselje.

Zato, bratje in sestre, stopimo v novo leto s polno mero pravega veselja, ki bo dokaz, da smo znali v svoji duši napraviti red in ostvariti ravnovesje, katerega tudi najhujši viharji ne morejo uničiti. Pravo veselje nam bo dalo, dajalo poguma, ko bomo vsak dan odkrivali nove življenjske naloge.

Stopimo v novo leto s ponosom, da smo, kar smo, s ponosom ne samo na našo bodočo gostilno v vsemirju, marveč s ponosom na to, kar imamo in kar nosimo v čisti duši, v vselem srcu in v poštenih rokah!

-nč.

Veličasten zaključek vesoljnega cerkvenega zbora

Na praznik Brezmadežne, dne 8. dec. 1965, je bil na Trgu sv. Petra v Rimu veličasten zaključek vesoljnega cerkvenega zbora. Ta slovesnost je bila zares krona štiriletnega koncilskega dela. Koncil je napovedal Janez XXIII. dne 25. jan. 1959. Po prvi pripravi in drugem pripravljalnem delu, ki je trajalo tri leta, se je sestal koncil na prvo zasedanje 12. okt. 1962. in potem še naslednja tri leta. Vsakokrat so razpravljali škofje in drugi koncilski »očetje« okoli tri mesece. Vmes so bila živahna delovanja raznih komisij. Ob zaključku koncila je pred nami 16 koncilskih odlokov, ki obsegajo smernice za življenje Cerkev v moderni dobi, »za obnovo Cerkev, za pospešitev zedinjenja razklanih kristjanov, za pomirjenje človeštva, za ostvarjanje novega človeka sredi modernega sveta«, kot je dejal papež Pavel VI.

Zaključno slavlje, ki mu je prisostvovalo 300.000 ljudi, je vodil papež Pavel VI., ki je opravil zaključno službo božjo. Pri darovanju je kardinal Tisserant sporočil, da papež poklanja denarne prispevke raznim dobrodelnim ustanovam v Palestini, Argentini, Indiji, Pakistanu in Kambodži. Med mašo je govoril papež v italijanščini, po maši pa v francoščini, medtem ko so bile molitve pred darovanjem tudi v drugih jezikih. Koncil je naslovil na razne skupine ljudi po svetu posebne poslanice. Te poslanice so ob zaključku slavja slovesno prebrali: vladajočim, izobražencem, umetnikom, ženam sveta, bol-

nikom in drugim trpečim, delavcem in mladini.

Celo moskovski poročevalec je napisal za svoj časopis zelo laskavo oceno koncila, ker se je po njem Cerkev prikazala današnjemu človeštvu v vzvišeni luči, vredni vsega spoštovanja in ugleda. Koncil se je izrekel za napredna stališča in pokazal velike naloge in pomen Cerkev sredi sodobnega časa. Ko se koncil v Rimu končuje in prehaja njegovo delo v posamezne škofije sveta, da se ostvarijo sklepi in smernice koncilskih očetov, je treba, da se vsi zavzamemo za resnično, navdušeno in podjetno izvedbo vsega sklenjenega. -zr.

Vsaj eno lučko

Ker začenjamo nov letnik »Naše luči«, se spomnimo, da je naša dolžnost, da pomagamo vsak po svoje, da se list širi, zmaguje, prihaja v več in več družin. »Pa kaj morem jaz napraviti?« vzklikne marsikdo. Prižgimo vsaj eno lučko, da preženemo temò! Dajmo denar za koristen list, ki bo svetil v družini in med našimi ljudmi po svetu! Dobimo vsaj enega naročnika za naš mesečnik! Jaz eno lučko, moj sosed in znanec, vsak po eno in tako naprej.

Tako bomo preganjali temo, nad katero radi tožimo, pa čisto nič ne naredimo! Prižgimo to lučko sedaj ob začetku leta!

Izmed krajev v nemškem Porurju, kjer žive Slovenci, je na prvem mestu Esen. Kruppove tovarne, tovarna stekla in razne bolnišnice nudijo dovolj zaposlitve vsem. V bolnišnici v Stoppenbergu bi skoraj rekli, da prevladujejo slovenske posrežnice. Ko jih je g. župnik Ifko obiskal ob priliki celodnevnega češčenja Najsvetejšega, se je kar s trinajstimi fotografiral pred vhodom v bolnišnico.

A njega od nikoder ni . . .

Marsikatero dekle sanja o družinskem kraju, katerega si bo prej ali slej ustvarila ob strani svojega moža; sanja o lastnih otrocih, o lastnem ognjišču, a sreča se ji ni nasmehnila. Ostala je sama, sama proti svoji volji.

Težka in huda preizkušnja za taka dekleta! Mnoge postanejo ob takšni usodi vse življenje zagrenjene, zasovražijo življenje. Samo one, ki so dovolj globoke, da so se znale sprizniti s svojo usodo in se kljub »porazu« junaško podale same na pot življenja, da izpolnijo svoje poslanstvo, le take bodo ohranile v sebi smisel za dobro, koristno in plemenito.

Pretresljive so dogodbe nesrečnih deklet, ki so vse stavile na njega, ki ga od nikoder ni bilo ali so ga izgubile in se ni več vrnil . . . Koliko takih je v svoji nesreči seglo po strupu ali vrvi. Tako kot ono dekle, ki je storilo konec svojemu življenju, ker je zaradi neke operacije na obrazu, ki ji je pustila brazgotino, izgubila ženina.

Dekle, ki si ostala sama ali vsaj nimaš izgledov, da bo prišel fant po tebe, nikar ne izgubi živcev in dobre volje! Zavedaj se, da v božjih očeh nikakor nisi le številka, za katero Boga ne bi bilo skrb. Če boš ostala sama, vedi, da je to po božji volji ali vsaj po božjem pripuščenju. In star pregovor pravi: »Božja volja je najboljša«. Saj je le Njemu znano, kako bi bilo v tvojem zakonu, če bi se bila poročila s tistim, na katerega si upala. Ko je toliko nesrečnih zakonov in zakonskih tragedij.

Na drugi strani pa tudi ne smemo vse »krivde« pripisovati Bogu. So primeri, ko je očitno Bog hotel drugače, a so to grešni ljudje izpačili. Saj sta toliko let govorila, a jo je on zaradi malenkostnega vzroka pustil na cedilu. Nešteto je takih primerov, ko je nepoštenost in zloba dekle onesrečila. Zopet druga bi pa z lahkoto osvojila fantovo srce, ko bi bila vsaj malo več dala na svojo zunanost, bila vsaj malo bolj gospodinjska, vestna, ponižna . . . Najprej je namreč treba uporabiti vsa poštena sredstva, potem šele čakati blagoslova z neba. »Če mi je namenjen, ga bom že dobila,« je vsekakor premalo!

Dekle! Če si torej prišla v tak položaj, da si ostala sama, kaj naj storiš? Edino pametno je, da se sprizaniš s svojo usodo, po-

tem pa premisliš, kako bi koristno uporabila svoje materinske talente. Morda v apostolatu pri farnem delu za božje kraljestvo, morda na karitativnem polju, morda pa pri bolniških . . . Vsekakor lahko bogato in plodno naloži svoj kapital zmožnosti.

Če pa si sama kriva, da si ostala sama, si pa še manj upravičena tožiti in si greniti življenje. Bila si morda v svoji dekliski prešernosti preveč samozavestna in izbirčna. Takim je že pesnik odgovoril z verzi:

»Stara sem samičica, zarjavela d'vičica, čakala sem goršega, čakala sem boljšega, dokler me pozabil je . . .«

Za versko vzgojo mladine

Lani so izdali vsi jugoslovanski škofje pi-mo svojim vernikom. V tem pismu je toliko koristnega in zanimivega tudi za naše ljudi v tujini. Zato jc prav, da zvedo njegovo vsebino. Oblast s tem pismom ni bila zadovoljna in so na primer v Ljubljani klicali na odgovor škofovega namestnika ter ga surovo odpravili z grožnjami.

Škofje pišejo tole: »Naša mladina se je znašla na usodnem razpotju, brez potrebnega znanja in življenjske skušnje. Kaj vse se ji ponuja kot rešitev življenjskih vprašanj in za pot k sreči! Žal se mlada srca, željna resnice in sreče, oprimejo največkrat tega, kar ne more zadovoljiti njihovih plemenitih nagnjenj in mladostnih vzorov.

Krščanski starši! Preden otrok doživi svoje prvo zavestno srečanje s Cerkvijo, ga doživlja z vami. Prišel je na svet po vašem sodelovanju z Bogom, ki mu je vdihnil nesmrtno dušo. Dobro vedite, da je vaš otrok prav zaradi božjega sodelovanja pri svojem nastanku že po naravi določen, da bo večen. Kakor ste vi prvi in neposredni sodelavci pri njegovem rojstvu, tako morate biti tudi prvi sodelavci njegovega posvečenja, ker je otroka Bog ustvaril zase.

Naravna zveza staršev z otroki vam nudi najlepšo možnost, da približate Boga duši in življenju svojih otrok, in sicer že v prvi najzgodnejši dobi. Nikar se ne varajte, češ da je otrok v predšolski dobi še premlad za verski pouk in vzgojo. Prav ta doba in čas zgodnjega doraščanja (pubertete) pomeni najvažnejši in najusodnejši čas za oblikovanje človekove osebnosti.

Otrok je v vsem navezan na vas. Vsaka vaša beseda in dejanje mu odkriva nepoznan

don kamilo in pepon ¹

Te zgodbe iz časov po drugi svetovni vojni je v italijanščini spisal Giovanni Guareschi. Dogajajo se v Srednji Italiji, kjer se godijo reči, ki se drugje ne bi mogle zgoditi. Nastopajo predvsem tri osebe: župnik don Kamilo, župan komunist Pepon in Kristus križani. Po Guareschijevi humoristični knjigi so naredili tudi film.

Razkriti greh

Prišel je čas volitev in don Kamilo je smatral za svojo dolžnost, da se jasno izrazi o krajevnih zastopnikih levičarskih strank. In naredil je to na svoj način. Ko je pridigal in začutil, da mora z besedo na dan, je prekril Kristusu na križu glavo s prtom, da ne bi ta slišal njegovih krepkih besedi. Potem si je položil roke v bok in nato grmel, da se je tresel strop cerkve, kot da bi pravkar padale bombe z oglušujočih letal.

Na večer se je pozneje vračal na kolesu s polno bisago jajc, ki mu jih je poklonil zvest demokrščanski kmet. Nenadoma je začutil krepak udarec po hrbtu. Nekdo mu je iz zasede krepko pritisnil kol na pleča.

Če ne bi imel jajc, bi pustil kolo na cesti in se pognal za predrznežem. Tako pa je kazalo najprej spraviti jajca na varno.

Nato pa se je šel posvetovati h Kristusu na križu, kot je to storil vedno, če ni vedel, kaj bi naredil.

»Kaj naj storim?« je ponižno vprašal Gospoda.

»Namaži si oteklo mesto z oljem in miruj!« mu je prigovarjal Kristus z oltarja. »Treba je odpustiti tistim, ki so nas razžalili. Tako delajo kristjani.«

»Toda tu ne gre za žalitve, temveč za udarec s kolom,« se je izvijal don Kamilo.

»Don Kamilo! Pozabljaš, da so žalitve, ki jih povzročiš duhu, težje kot tiste, ki jih storiš telesu.«

»Že res, Gospod! A ne pozabi, da so s tem, ko so nabili mene, dejansko udarili tebe, ki te predstavljam.«

»Če je to res, potem odpusti iz srca, kot sem jaz odpustil tistim, ki so me križali.«

»Ah,« je vzdihnil don Kamilo. »Pri tebi se ne da priti do konca. Vedno imaš prav. Dobro! Odpustil bom. Toda če mi v bodoče

kdo razbije glavo, bo vsa odgovornost tvoja!«

»Že prav, že prav, don Kamilo! Prevzemam vso odgovornost za tvojo osebo. Sam si kriv, če te kdo mahne malo bolj trdo. Prav nič ni potrebno v moji hiši delati propagando za določeno politično stranko...«

*

Don Kamilo je res odpustil. Le ena misel mu je ostala v glavi. Nadlegovala ga je in nadlegovala bolj, kot če bi se mu bila zataknila kost v grlu: kdo neki je bil tisti nesramnež, ki se ga je upal dotakniti?

Preteklo je nekaj časa in don Kamilo je sedel v spovednici in čakal, da njegovi farani opravijo velikonočno dolžnost.

Skozi line v okenčku spovednice je tedaj zagledal postavo Pepona, voditelja skrajne levice v vasi.

»Hvaljen Jezus!« je pozdravil Pepon. »Na vekomaj, amen,« je prijazno odzdravil don Kamilo. »Prav je, da si prišel. Božjega blagoslova potrebuješ in sicer bolj kot drugi. Kdaj si se zadnjič spovedal?«

»Leta 1918,« je odvrnil Pepon.

»Dobro. V teh osemindvajsetih letih si moral storiti gotovo veliko grehov, posebno še s temi čudnimi idejami, ki ti rojijo po glavi.«

»Da, prečastiti, zelo mnogo.«

»Pa povej, kar veš! Grehov se je namreč treba spovedati.«

»Na primer: pred dvema mesecema sem vas krepko oplazil s kolom po hrbtu.«

»Stvar je zelo resna, predragi,« ga je poučil don Kamilo. »S tem, ko si užalil božjega predstavnika, si užalil samega Boga.«

»Vem in mi je žal. Toda ko sem dvignil kol, nisem gledal v vas božjega služabnika, temveč le političnega nasprotnika. Bil je trenutek slabosti.«

»Ali imaš poleg pravkar povedanega in tega, da si pristaš brezbožne stranke, še kakšne smrtne grehe?«

Pepon je povedal še druge reči in je popolnoma izpraznil svojo grešno malho. V celoti ni bilo kaj posebnega in don Kamilo mu je naložil običajno pokoro: dvajset očenašev in dvajset zdravamarij.

Pepon se je nato dvignil in šel v klop, da opravi naloženo pokoro, kot se kristjanu spodobi. Dvignil se je pa tudi don Kamilo in stopil naravnost h Kristusu na križu. Nikogar drugega ni bilo v cerkvi.

»Jezus!« je dejal Križanemu. »Oprosti mi, a jaz ga moram premikastiti.«

»Ni govora o tem! Jaz sem mu odpustil in tudi ti mu moraš odpustiti. Saj je konec koncev dober človek.«

»Jezus, samo rdečim ne verjemi! Vedno imajo nekaj drugega v mislih.«

»Don Kamilo, tvoje srce obdajajo skušnjave sovraštva in želja po maščevanju.«

»Oh, Jezus, saj sem ti vedno zvesto služil... Dovolj mi vsaj to, da zlomim na njegovem hrbtu tisto svečo z velikega svečnika. Le kaj je ena svečica, dobri Jezus!«

»Ne!« je odgovoril Jezus. »Tvoje roke so bile narejene, da blagoslavljaš, in ne, da deliš udarce!«

Don Kamilo je globoko vzdihnil. S sklonjeno glavo se je približal od zadaj Peponu, ki je bil vtopljen v naloženo pokoro.

»Imaš prav,« je modroval don Kamilo. Pogledal je, če ni koga drugega v cerkvi. Potem je dvignil pogled proti Kristusu: »Roke so blagoslovljene, toda noge ne!«

In že je udarilo v Pepona, kot da bi se utrgal blisk z neba. Pepon niti ni trenil z očmi, ko je prejel udarec. Toda ko je bilo že vse mirno, se je dvignil in olajšano potegnil zrak vase.

»Deset minut sem že čakal na to,« je dejal. »In sedaj se čutim spet dobro. Vem, da mi je Bog odpustil.«

»Tudi jaz se počutim sedaj čisto drugače,« je z zadovoljnim obrazom vzkliknil don Kamilo.

Kristus ni dejal ničesar. Toda videlo se je, da je bil zadovoljen tudi on.

Prepir ob krstnem kamnu

Don Kamilo je pravkar čistil s sidolom svetniški sij na kipu sv. Jožefa, ko je zaslišal, da je nekdo naglo vstopil v cerkev. Ozrl se je proti vratom in zagledal tri osebe. Dve sta bili ženski in eno je poznal: bila je žena Pepona, voditelja rdečih v vasi.

Moški, ki je spremljal ženski, je zamomljal: »Gre za krst tele stvarce, ki smo jo s seboj prinesli.« Ob teh besedah je ženska, ki ni bila Peponova, pokazala don Kamilu zavoj, ki ga je imela v rokah in ki je bil v njem zavit otrok.

»Kdo je pravzaprav njegov oče?« je zanihrano vprašal don Kamilo, ne da bi prekinil svoje delo.

»Kdo? Moj mož!« je odgovorila Peponova žena.

»Tvoj mož?« je poizvedoval župnik.

»Kdo pa drugi! Mar mislite, da vi!« je zaskinala nevoljno Peponova soproga.

»Moje vprašanje je popolnoma na mestu,« je mirno odgovarjal don Kamilo in pogledal proti zakristiji. »Ali mar ni res, da vaša stranka priporoča svojim članom svobodno ljubezen?«

Stopil je proti zakristiji in ko je prišel do Kristusa na križu, se je globoko priklonil in dejal:

»Si slišal, Jezus? Sem jih podražil, te ljudi, ki so v stranki brez Boga.«

»Don Kamilo, spet govoriš neumnosti,« ga je Kristus popravljal. »Če ne bi verovali v srcu v Boga, ne bi hoteli dati krstiti tega otroka. In če bi ti Peponova žena zaradi tvojega dolgega jezika primazala klofuto, bi si jo popolnoma zaslužil.«

»Naj bi samo poskusila! Zagrabil bi vse tri za vrat in...«

»In kaj?« ga je Kristus strogo vprašal.

»Nič, nič. Nekaj sem moral reči,« se je naglo popravil don Kamilo in stopil proti krstnemu kamnu.

Nadel si je roket z vijoličasto štolo in vprašal Peponovo ženo: »Kako bo otroku ime?«

»Lenin, Svobodan, Anton,« je žena odgovorila.

»Potem ga nesite krstit v Rusijo,« je bil don Kamilo mirno kratek. Slekli si je roket in se umaknil v zakristijo, medtem ko so oni trije brez besede odšli iz cerkve.

*

»Don Kamilo, kar si storil, ni bilo lepo. Moral bi krstiti otroka,« se je oglasil Kristus s križa.

»O, Gospod, ali res še ne razumeš, da se

Kaj je arterioskleroza?

Arterioskleroza je odebelitev in otrditev žil, arterij. Začenja se že v mladosti; prav mastna hrana, kajenje in alkoholizem pa pospešujejo sklerozacijo (poapnenje) žil. V odebelelih delih arterij se nalagajo apnene soli in tako se arterije raztegnejo, postanejo vijugave in krhke in utegnejo počiti (n. pr. ko nastopi možganska kap). Srce poganja skozi arterije kri težje in zato se pri arteriosklerozi krvni pritisk povišuje. Bolezenski znaki se v starosti pokažejo v glavnem po vsem telesu, trpijo pa zlasti posamezni organi (srce, ledvice, možgani).

Da bi arteriosklerozo zavrli, se moramo izogibati močnim jedem, kajenju in alkoholu, razburjenju, močnim začimbam in velikim naporom.

iz krsta nihče ne sme norčevati? Krst je nekaj svetega. Je...»

»Don Kamilo,« ga je prekinil Kristus, »boš mar mene učil, kaj je krst, ko sem ga vendar ustanovil? Rečem ti še enkrat: kar si storil, je vse prej kot pošteno. Če ta otrok v prihodnjih trenutkih umre, boš ti in samo ti kriv, da mu bo raj zaprt.«

»Gospod, ne pretiravaj!« se je branil župnik. »Ali nisi videl, da je zdrav ko dren in v obraz rdeč kot najlepša vrtnica.«

»To še prav nič ne dokazuje. Lahko mu pade nenadoma opeka s strehe na glavo in ga ubije; ali pa ga zgrabi božjast in ga za-duši. Na vsak način bi ga bil moral krstiti!«

Don Kamilo je razprostrl roke proti Kristusu.

»Jezus, malo pomisli! Če bi ta otrok kasneje, ko bi zrastel, prišel v pekel, bi se še dalo govoriti o krstu. Toda vzemimo, da za-ide v nebesa. Kdo v nebesih bo ostal miren, če se zve, da je prišel mednje nekdo, ki se imenuje Lenin? Gospod, meni gre za dobro ime nebes!«

»Dobro ime nebes je moja zadeva,« je dejal Kristus na kratko. »Mene samo to zanima, ali je človek, ki pride k nam, pošten ali ne. Ali se imenuje Lenin ali Bonifacij, to ni važno. Prav bi pa bilo vsekakor, če bi bil ti pravočasno ljudem pojasnil, da čudnih imen ni pametno dajati otrokom, kajti ko otrok doraste, je ime že lahko iz mode.«

Don Kamilo se je vdal. »Dobro. Bom skušal popraviti, kar sem zagrešil.«

*

V tistem trenutku je nekdo vstopil v zakristijo. Bil je Pepon in držal je otroka v rokah. Zaprl je za seboj vrata in jih zapahnil, nato pa z grozečim glasom dejal: »Ne grem od tu, dokler mi otroka ne krstiš tako, kot si jaz želim.«

Don Kamilo je pogledal h Kristusu. »No, kaj pa praviš sedaj? Grozni ljudje so to! Človek ima najboljšo nameno in končno: le poglej, kako postopajo z menoj!«

»Zamisli se v njegov položaj,« je miril Kristus. »Saj ni treba, da odobriš njegove zmotne nazore. Toda nekaj razumevanja mu pa lahko pokažeš.«

Don Kamilo ni odgovoril ničesar, le z glavo je zmajal.

Pepon je to kretnjo vzel za izzivanje. Položil je otroka na klop, si slekel suknjič, zavihal rokave na srajci in se z grozečim po-

gledom začel bližati župniku. »Sem rekel že,« je vpil, »da ne grem odtod, dokler mi ne krstiš otroka, kot jaz hočem!«

»Jezus,« je vzdihnil don Kamilo, »sedaj je na tebi, da odločiš. Toda če me prisiliš, da odneham pred tem brezbožnikom, se jutri lahko že zgodi, da mi pripeljejo mlado tele, da naj ga krstim.«

»V takem primeru bo tvoja dolžnost, da pojasniš, kako je s krstom.«

»In če me ne bodo hoteli razumeti in me bodo pretepli?«

»Boš udarce prenesel, kot sem jih jaz, ko so me križali!«

Don Kamilo se je obrnil k Peponu in dejal: »Dobro, Pepon! Otroka bom sicer krstil, a s tistim bogokletnim imenom gotovo ne.«

Pepon je zagodrnjal: »Torej se bova borila. Toda ne pozabi, da imam občutljiv trebuh, odkar so mi v hribih poslali kroglo med črevesje.«

»Nič strahu, Pepon! Vse udarce bom usmerjal v višji del telesa,« je dejal don Kamilo in že prisolil Peponu zvenečo klofuto okrog ušes.

Nato so klofute deževale z glave na glavo, kajti tako don Kamilo kot Pepone sta bila močna človeka z jeklenimi pestmi. Po kakih dvajset minutah tihega in medsebojnega obračunavanja — nič posebnega za tisto vas in tiste kraje, kjer sta prišla na svet — se je Pepon od udarca brez besed zvalil na tla. Nastal je mir. Čez deset minut se je dvignil, pogladil se je po razbolelem mestu, oblekel svoj suknjič, pograbil je otroka in se mirno približal krstnemu kamnu v cerkvi. Tam ga je že čakal don Kamilo v roketu, odet z vijoličasto štolu.

»Kako bo otroku ime?«

»Kamilo, Svobodan, Anton,« je zamomljal Pepon.

Don Kamilo je odkimal.

»Ne, naj se imenuje Svobodan, Kamilo, Lenin. Da! Tudi Lenin. Kadar je zraven takih tičev ime, kot je moje, so brez moči in krščencu ne morejo škodovati.«

»Tako je!« je potrdil Pepon in se prijel za čeljust, ki ga je še vedno bolela.

Don Kamilo je pogledal proti Kristusu, ki se mu je smehljal: »Don Kamilo, kar je res, je res. V politiki si bolj doma kot jaz!«

»In v klofutah tudi,« je mirno pridal don Kamilo, tipajoč se s popolno brezbriznostjo na čelu, kjer je bila velika bunka.

(Dalje še drugič)

moji spomini

Že več rojakov nam je poslalo popise svojega življenja in zanimivih dogodkov, ki so jih doživeli. Ker ne moremo objaviti vseh, smo izbrali najboljši spis, ki je prišel izpod peresa rojaka ob nemški meji v Franciji. Spis je bil že pred vojno v Jugoslovanski tiskarni v Ljubljani, a zaradi razmer do natisa ni prišlo.

Resnična zgodba vojnega invalida

Leta 1895, trinajstega januarja, se je rodil sin Matijatu zidarju, v čedni vasi Borovak, v Št. Jurju pod Kumom. Bila je huda zima, da je drevje pokalo od mraza. Kajti zapadel je sneg dva metra na visoko, tako da so morali vaščani kidati sneg iz streh, da ne bi jim podrl poslopja. Kaj takega še ni pomnil svet. Kot prvi sin v hiši je bilo veliko veselje, posebno pri očetu, materi in očetovi materi. Vsi so želeli fanta naslednika, ker so bile že tri hčerke. Oče Matija, dober, skrben, vzoren, bogaboječ mož, je imel veliko dela in skrbi za svojo ljubečo družino. Delal je načrte, kako da bo izboljšal dom, da bi bilo dosti hrane za vse. Mati zvesta družica, pa ga je podpirala v njegovih načrtih. Kopal je celino, delal njive in travnike, sadil in cepil drevje. Zares se je kmalu poznalo, da je pridna roka na delu. Kajti v osmih letih je imel najlepši sadni vrt v vasi, čeravno so ga drugi zavidali in mu bili na tistem nevoščljivi. Malo posestvo je imelo lepo sončno lego in tako je vse lepo uspevalo. Zasadil je tudi lep vinograd, kjer so vaški otroci imeli veliko veselje, ko je bilo grozdje zrelo po brajdah in trtah, belo in rdeče, ter jih vabilo, da so napasli svoje oči in želodčke. Oče je bil radodaren. Imel je rad otroke ter se ni nikoli kregal, če je katerega zasačil, da je pobiral sadje ali pojedel kakšen grozd. Rekel je: »Le najej se! Bog bo že dal, da bo drugi zrastel. Samo škode ne smeš delati, da bi kaj odlomil.« Zato je imel tudi srečo in božji blagoslov.

Ker je bilo pa toliko snega, da ni bilo mogoče priti nikamor do sosedov, je bil oče v velikih skrbih, kako in kadaj da bo mogoče nesti sina h krstu, čeravno je bilo komaj pol ure do župnijske cerkve. Potekli so trije tedni, predno je sneg toliko skopnel, da je

bilo mogoče priti do farne cerkve, kajti sneg je vedno še padal. Oče je naprosil tri krepke može, da so delali gaz s krpljami po snegu naprej. Moja botra me je pa nesla previdno zavitega za njimi k svetemu krstu. Zato sem tudi dobil ime Franc, kateri je vsako leto devetindvajsetega januarja, za spomin na ta obilni sneg. Tako mi je oče pravil, ko sem že malo odrasel.

To je bilo veselja v celi vasi! Ker so imeli očeta radi, so prišli vaščani čestitat očetu, ker se je v taki hudi zimi kaj takega omislil. Rekli so: »Ti si pa korenjak!« Čestitali so tudi materi, ga spili par kozarcev in bili so zadovoljni. Ker je bil oče zidar, kakor sem že omenil, so ga vsi spoštovali in imeli radi. Če se je kateremu podrla kmečka peč, pri kateri se je grela cela družina pozimi, jo je rad popravil za tri goldinarje. Taka je bila cena takrat. Kajti rekli so ljudje, kateri so ga poznali, da če on peč sezida, dobro gori v njej in se v njem speče dober kruh in potica.

Vas Borovak leži ob vznožju Kuma, proti sončnemu vzhodu, ob dolini Sapoti, med Radečami in Št. Jurjem pod Kumom. Šteje šest hiš in ima lepo belo cerkvico sv. Uršule v sredini. Ljudje so miroljubni in dobrotljivi. Imajo lepe njive in travnike, obrobljene z lepimi gozdovi in pašniki. Pečajo se z živinorejo in poljedelstvom po vsej okolici. Zares lep kraj! Krasna je naša Slovenija, kdor jo pozna.

Fara Sv. Jurij je velika; v njej so premožni kmetje: Župan, Medved, Knez in Kralj. Lepe so ceste, ob katerih vidiš mnogo sadja. Pred zadnjo vojno so delali fantje odtod po rudnikih v Trbovljah. Mladine je bilo dosti, ker je bil kraj zdrav, matere in očetje pa vzorni.

Pravili so stari ljudje, da so vas Borovak ustanovili francoski vojaki, kateri so se delj časa držali tam, pod komando Napoleona, takrat ko je bila ustanovljena prva slovenska država Ilirija. Zato ima vas to ime, ki je pravo francosko ime. Francozi so posadili tudi veliko dreves, katerim pravimo jagnjedi. Posebno znamenita sta bili tisti dve pri cerkvi sv. Uršule. Bili sta že votli in visoki, da ni nihče priplezal do vrha. Če se je bližala huda ura ter se pripravljalo za točo, kar se je večkrat primerilo, so odrasli fantje zvonili v trop. Občinski mož Prošt je streljal z možnarjem in s tem razganjal grozeče črne oblake. Mi otroci pa smo gledali, kako je pokalo, in se skrivali v omenjeni dve jagnjedovi drevesi, ko je treskalo in gremelo. Stari ljudje

so namreč govorili, da v jagnjed strela nikoli ne udari, ker ima mehak les.

Kum je pravo slovansko ime in po slovansko pomeni boter. Če je on boter Slovenije, to vprašanje prepuščam učenjakom zgodovine. Ko je Napoleon, oziroma njegovi vojaki, sadil jagnjedova drevesa po takratni Iliriji, je rekel, da bo prišel čez sto let pogledat, kako rastejo. Se je pa zakasnil. Prišel je oziroma prišli so francoski vojaki šele po prvi svetovni vojni v Slovenijo. Takrat je bilo že 120 let. Tako so se le uresničile njegove besede.

Pravljica pravi, da je v Požarju, v ovinku med Malim Kumom in Borovakom pokopano zlato na mestu, kjer raste velika bukev. Koliko je resnice v tej pravljici, mi ni znano. Pač pa pravijo, da tam ponoči večkrat straši.

Ko sem malo odrasel, bil sem star kaka tri leta, pa je prišel moj oče od orožnih vaj od vojakov iz Bosne. Prinesel mi je prve hlače in bosansko kapo, to je turški fes s cofom. To je bilo veselje za mene in za moje sestre, kajti fes smo nosili vsi, vsak en čas. Večkrat smo se pa še stopili zanj, posebno s sosedovimi otroki, ker bi ga tudi oni radi imeli, ko je bil rdeč. Neki dan, pasel sem našo kravico Sivko in pri sosedovi živini je stari Tkavc, mož sedemdesetih let, stara korenina, zakuril ogenj. Bilo je v jeseni in še precej hladno, posebno še zame, ki sem bil še bos. Poslal me je na njivo po krompir, da ga bova spekla. Toda naredila sva račun brez krčmarja. Ko sem prinesel krompirja poln fes, pa še ni bilo dosti žerjavice, sem postavil fes s krompirjem za veliki hrast. Ali gorje, kaj se je zgodilo! Prišla je naša Sivka, ki je gotovo že dalj časa imela veselje nad mojim fesom, pojedla je krompir in kaj mislite — tudi fes. Kar minilo naju je veselje za krompir. Račun sem moral seveda plačati jaz — z mojo malo zadnjo. Takrat sem bil prvič tepen v svojem življenju, in kar za enega velikega; kajti peklo me je štirinajst dni tako, da nisem čutil nobenega mraza. Za kazen še povrh pa nisem dobil nobenega novega klobuka, dokler nisem šel k birmi in prvemu svetemu obhajilu, kar je bilo vse obenem. Ker sem pa imel precej debelo glavo, kot še danes, so mi očetovi klobuki še precej dobro pristojali.

Pasel sem svojo kravico po Ratnem potoku, Hrušovji, Zadnji dolini in proti Gorenji vasi. Plezal sem po drevesih, iskal mlade ptiče, lovil rake, se zibal po mladih brezah in vejah in bil vedno vesel. Pel sem starodav-

ne lepe pesmi. Oh, kako krasno je bilo tedaj moje življenje v naravi. Nikoli ne bom pozabil teh krasot narave, kjer tako lepo diši po cveticah in ptički veselo pojo svojo drobno pesem. Pastirji pa pojejo in vriskajo po hribih in dolinah, med zvonjenjem kravjih in ovčjih zvončkov, kot bi bila svatba v naravi. Povsod je bilo dosti jagod, borovnic in drugega sadja in kovanja za peko. Lep je kmetijski stan, samo treba ga je razumeti. Žal, da ga človek prepozno razume.

Stari Tkavc mi je pripovedoval zgodovino Slovenije in lepe pravljice, kako so se naši pradedje junaško borili proti Hunom in Turkom, kateri so hodili k nam ropat in morit nedolžne ljudi in so mlade fante in dekleta odpeljavali v sužnost na Balkan. Ko so ti odrasli in bili vzgojeni v tujem duhu, so bili najboljši sovražnikovi vojaki tako zvani janičarji. Hodili so nazaj v Slovenijo pod turško komando lovit druge fante in dekleta. Pripovedoval mi je, da so Srbi in Bolgari naši bratje, da smo Slovani po naših prednikih sorodniki in da moramo držati skupaj in se ljubiti. Da je malo razlike v govorici in razlike v značajih med nami in njimi, pa niso krivi oni sami, kajti vsak je bil zatiran stoletja pod drugim tujim jarmom. Zato ker so udi naše krvi, so pa tudi oni hrabri vojaki kot Slovenci, kar so pokazali v svetovni vojni eni in drugi. Tako mi je pravil stari mož pravljice, katere sem nekatere že napisal druge pa še bom. Imel sem ga zelo rad, posebno ker je tako lepo pravil, in tudi zato, ker mi je večkrat prinesel sladkega ajdovega kruha. On me je imel rad, ker sem ga zaupljivo poslušal in si vse dobro zapomnil, zraven pa sem bil brihten za obračanje živine, da ni prišla v škodo. Imel je kresilni kamen, suho bukovo gobo, pipo in vse si je napravil sam.

Nekoč je kadil tobak in pripovedoval sledeče iz časov pred šestdesetimi leti. Rekel je: »Fant, ti si še majhen dečko, ko boš odrastel, boš pa verjel mojim besedam. Kum je visoka gora, a votel. Enkrat pa se bo pogreznil, tako da bo reka Sava tekla čez Goričke in po Sapoti od Zagorja navzgor. Da boš pa lažje verjel, ti povem sledeče. V Zaverših pri Dobovcu je brežno. V tisto brežno so enkrat padli Pavlečovi v jarem vklenjeni debeli voli. Po dolgem času je prišlo polovica jarma pri hudourniku pri Grebencu pri Trbovljah ven, druga polovica pa pri Martinšču v Studencih pri Jagnjenci. Takrat, ko se bo Kum pogreznil, bo velika ne-

sreča za mnogo ljudi. Kedaj bo to, se ne ve. Zato pa ne sme noben človek pri nobenem omenjenem izviru razširiti izvir, da ne bo nesreče. Pri Rudarjevem studentu v Sapoti, nasproti Sparblekovega mлина je studenec, hudournik. Ako v deževju studenec naraste, prinese voda seboj drobtinice zlata. Tam v tistem hribu je zlata ruda, pa se do danes še ni nihče pobrigal, da bi poizkal zlato. V Jatni v Svibnem je pa kameniti premog pol metra globoko pod zemljo. Kdor pa ne verjame tega, pa naj gre sam gledat, pa bo videl, da je res.

Potem je rekel sledeče: »Komaj ko boš odrastel, bo strašna vojna. Veliko boš prestal in poskusil in težko, če boš preživel.« In bilo je tako, kar vam bom, dragi bravci, še pozneje povedal. Rekel je: »Prikazni se bodo prikazovale na nebu. Ljudje bodo govorili čez hribe in doline, strašna lakota bo. Ko pa bo vojne konec, se ne bodo ljudje razumeli med seboj. Ravno tako ne, kot takrat, ko so prišli francoski vojaki v Borovak. Tudi to gorje bo prišlo iz Francije nad ubogo Slovenijo.« To so bile besede Tkavca, kateri že davno počiva v rodni zemlji. Bog mu daj mir!

Deloma so se te besede uresničile že v prvi svetovni vojni. Bila je res strašna vojna. Zrakoplovi so letali po zraku, ljudje so govorili po telefonskih žicah čez hribe in doline, danes pa že brez žic po radiu. Bila je velika lakota. Veliko ljudi je umrlo, veliko jih je padlo, še več pa je bilo ranjenih, med njimi tudi jaz, ki sem komaj ostal pri življenju. Minila je vojna s pomočjo Francije, katera je napravila mir začasno. Prišli so srbski vojaki in res se ljudje niso razumeli med seboj. Uboga Slovenija! Veliko je pretrpela in trpi še danes.

Slovenci ne smemo pozabiti, da je naša moč v slogi. Kajti kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima. Tako pravi pregovor. Tudi naš narod ima pravico živeti kot drugi in se v svobodi ter po domače veseliti, razgovarjati se v materinskem jeziku in se ljubiti med seboj. Posnemajte starega Tkavca, ki je vedno ljubil svojo rodno grudo in mladi naraščaj. (Drugič naprej)

Znameniti socialni delavec škof Ketteler pravi: »Katoličan, ki se ne zanima za katoliške liste in dobre katoliške knjige, ki ne podpira na vse moči katoliškega tiska, ne more trditi, da je dober katoličan, da je zvest sin katoliške Cerkve.«

Za versko vzgojo mladine

(Nadaljevanje s 6. strani)

svet. Vse okoli sebe bo gledal tako, kakor to gledate vi, in sodil, kakor sodite vi. Vi ste po božji in naravni postavi prva oblast za otroka in prva zveza z življenjem.

Ali razumete, kako velika odgovornost leži na vas? Ta odgovornost je toliko večja, ker otrok ni rojen samo za ta svet, marveč tudi za posmrtnega. Ravno po vas mora otrok doživeti svoje prvo srečanje z Bogom in s Cerkvijo. Na vaših kolenih se mora naučiti sklepati roke k molitvi. Vi ste prvi učitelji krščanskega nauka svojemu otroku, prvi oznanjevalci evangelija, veselega oznanila o božjem kraljestvu in milosti, ki po krstu prebiva v otrokovi duši. Od vas mora otrok zvedeti za veselo resnico, da ga Bog ljubi, in za prijetno dolžnost, da mora tudi on svojemu Stvarniku vračati ljubezen. V vaše roke je položena otrokova večnost. Cerkev vam nudi nasvete in navodila, kako bi mogli to svojo dolžnost prav izvrševati. Daje vam v roke molitvenik, katekizem in verski tisk. Nobena hiša ne bi smela biti brez teh vzgojnih pripomočkov!

Kadar pa vaš otrok doraste za šolo in ga zaupate učiteljem, da razširijo njegovo znanje, ga ne pozabite, ljubi očetje in matere, takoj pripeljati tudi k duhovniku, da bo on kot vaš pomočnik in sodelavec nadaljeval versko vzgojo vašega otroka. Vi ste z ljubeznijo staršev to sveto opravilo začeli, duhovnik bo pa kot duhovni oče in prijatelj to blagoslovljeno delo nadaljeval in dopolnil.

Če starši to svojo največjo dolžnost zanevarijo, hudo greše in nosijo za to opustitev usodno odgovornost pred Bogom in svojimi otroki. Ostanite v stalni zvezi z duhovnikom in pazljivo spremljajte razvoj svojega otroka. Vsaka žrtev v tem pogledu se vam bo stotero izplačala, ker vas bo blagoslovljal Bog iz duš vaših otrok.

Ne sme vas zavajati misel, da ste naredili svojo dolžnost, če se potrudite, da otrok prejme prvo sv. obhajilo in birmo, pa še to po kratkem in površnem pouku. Dobro vedite, da so to od Boga postavljeni zakramenti, od katerih mora živeti duša vaših otrok, zato jih ne smemo imeti samo za lepe običaje, od katerih pozneje ostane le lep spomin. Nasprotno! Dobro pripravljen prejem teh zakramentov mora biti začetek pravega verskega življenja pri otroku, ki mora zmeraj živahneje rasti v znanju, milosti in kreposti.«

Našim izseljencem lastnega tiska ne manjka

Verskih, kulturnih in političnih glasil imajo dovolj na razpolago, kot nam kaže slika. Doma ni svobode tiska in so domači časopisi preveč enostranski, zato pa tembolj cveti slovenska svobodna beseda na tujem, po kateri naši izseljenci z veseljem segajo:

»**Naša luč**« je versko-kulturni mesečnik slovenskih izseljencev v Evropi in izhaja pri Mohorjevi družbi v Celovcu.

»**Misli**« so versko-kulturni mesečnik Slovencev v Avstraliji.

»**Duhovno življenje**« je versko-kulturni mesečnik, ki ga izdajajo Slovenci v Argentini.

»**Ave Marija**« je verski mesečnik Slovencev v Združenih državah Amerike.

»**Božja beseda**« povezuje katoliške Slovence v Kanadi.

»**Ameriška domovina**« je politično kulturno glasilo krščansko usmerjenih Slovencev v Ameriki. Ta dnevnik lahko naročiš na naslovu: 6117 St. Clair Ave, Cleveland, Ohio 44103, USA.

»**Slovenska država**« je časopis napredno usmerjenih krščanskih Slovencev, ki se zavzema za svobodno slovensko državo in izhaja v Kanadi. Naročiš ga na naslovu: 646 Euclid Ave, Toronto, Ont., Canada.

»**Svobodna Slovenija**« je kulturno politični tednik slovenskih krščanskih demokratov (SLS) in izhaja v Buenos Airesu. Naročiš ga

na naslovu: Ramon Falcon 4158, Buenos Aires, Argentina.

»**Meddobje**« je revija Slovenske kulturne akcije v izseljenstvu. Izhaja v Buenos Airesu in povezuje slovenske inteligente po svetu. Naroči se na naslovu: Ramon Falcon 4158, Buenos Aires, Argentina.

»**Vestnik**« je glasilo preživelih slovenskih borcev za svobodo, domobrancev, in izhaja v Argentini.

»**Božje stezice**« so otroška priloga »Duhovnega življenja« in izhajajo v Buenos Airesu. Drugi listi so priložnostne informativne publikacije.

O ponižnosti in sebičnem človeku

Včasih si vzamem čas, pa štejem ljudi, ki jih poznam in iščem med njimi one, ki trdijo sami ali drugi o njih, da so srečni. Število me vedno pretrese, tako malo je srečnežev. In iščem potem, odkod prihaja nemir v srca, odkod zadovoljstvo.

Našel sem že vrsto vzrokov, modernih in nemodernih, novih in starih, lepih in grdih. Zato ne zamerite, ako o tem pišem in rabim nemoderne besede in stare izraze:

»Nikdar ne bodi siten, nikdar ne govori o sebi, ne išči prvih sedežev na svatbi in gle-

dališču; nikar ne gospoduj nad drugimi, kot da bi bil sam boljši, kot so oni!«

Tako povemo po domače, kar se reče z besedo »ponižnost«, ki pa ni v tem, da bi pustili drugim hoditi po nas ali da bi poniževali sebe pred drugimi, pač pa v tem, da priznamo lastno majhnost v tem, kar naj bi bili. Moderni človek je ves ponosen na sebe, sebičnost mu je vsakdanja hrana in ne izbira, kadar more druge porabiti, da sebi zadosti. Rad bi srečo, pa rodi mizerijo.

Ponižnost danes ni priljubljena, ker smo

pozabili, kako velik je Bog. Če sebe dvignemo nad oblake, potem za Boga ni več mesta. Čim manj vemo o čem, tem manj se nam zdi pomembno. Čim bolj koga poznamo, manj ga sovražimo. Saj veste, vse vedeti pomeni vse odpustiti. Maturant stopa veliko bolj pokonci kot doktor, ki je dovršil vseučilišče in nosi diplomu v žepu. Ko je človek star 18 let, misli, da vse ve, a pri 25. letu ve, da le malo ve, čeprav je vmes 7 let šolanja. Ali ni podobno z nami in Bogom? Ker ga ne molimo, o njem ne razmišljamo in ga ne ljubimo, ga potisnemo v kot. Čim bolj bi ga spoznavali, tem bolj bi se čutili odvisne od Njega. Nevednost je mati napuha, ponižnost pa rodi globino spoznanja.

Sebični človek misli, da je boljši kot drugi. Če ga na kaj opozorite, pravi, da ga ne morete prenašati in da ste ljubosumni. Človek naj bi se presodil ne po sebi, temveč po merilu, ki ga mu daje Bog in njegove zapovedi. Težnja, da bi drugemu storili hudo, se začne v tem, ko skuša človek potolažiti lastno vest, obloženo s krivdo. Da bi sebe lahko prištevali med boljše, iščemo druge, ki so slabi.

Vendar tudi prava ponižnost pozna mero. Ne smemo zakriti svojih oči, da bi bili slepi za vse, pač pa da spregledamo napake drugih, saj vemo, da jih tudi sami imamo. Ako nas ljudje izzivajo, nas ne bodo spravili s tira, saj vemo, da bo Bog nam izkazal usmiljenje, kot ga mi drugim izkažemo. In če bi šli na pot ali bi se morali za nekaj odločiti ali začeti novo delo, bomo Boga vprašali za svet in blagoslov.

Kako malo pomenijo besede velikega bogataša, ki priporoča drugim revščino in preprostost, a ne razdeli svojega bogastva. Pravi vodniki bodo vedno priznali Boga in njegovo vodstvo. Koliko je bilo kričanja o krivicah delavstvu, a največjo krivico so prav kričači napravili, ko so mu vzeli svobodo in nataknili jarem.

Ali ne velja podobno za znanost? Ponižnost nas uči, da le malo vemo in nimamo prav nobenega vzroka, da bi se ponašali. Čim več je kdo prejel, tem več se bo od njega zahtevalo. Kolikokrat se v življenju ponovi evangeljska zgodba o talentih. Vsak je dolžan svoje talente porabiti. Tudi za zakopani talent bo treba odgovarjati. Veliko lažje bi zaključili svoje dnevne račune, ako bi se zvečer vprašali, kako smo čez dan porabili svoje talente, svoje znanje, svojo priročnost

in svojo voljo. Gorje znanstveniku, ki vodi svoje učence v zmoto in prevaro!

Ako se pa vstopimo pred božjo Modrost, vemo, da je vse, kar delamo ali imamo, božji dar. Kako naj se krtina primerja gori božjega spoznanja ali rosna kaplja morju vode? In vendar bi te ne bilo brez morja! Prav zato je odgovornost še večja in zavisnost še globlja.

In za odgovornost je treba začeti zgodaj vzgajati. Če so starši tako zaljubljeni v otroka, da mu vse puste, češ da v njem ni ničesar slabega, da še ne razume itd., bo otrok, ko doraste, poln domišljije. Nikdar ne bo imel pravega pogleda v življenje, za vsako nezgodo bo metal krivdo na druge, tudi zato, da nima sreče v življenju.

Kako hitro najdemo izgovor, da delo odložimo ali ga pa sploh opustimo, kako hitro so pri dijaku drugi krivi, da je padel pri izpitu!

Ako globlje pogledamo, vidimo, da sloni vse to na sebičnosti in napuhu. Njihovo srce pač ni na pravem mestu: »Kjer je tvoj zaklad, tam je tvoje srce!«

- nk

Likanje umetnih tkanin

Za likanje novih umetnih tkanin je treba poznati posebna pravila. Podajamo si nekaj nasvetov:

= Bombažne in lanene tkanine likamo, ko so še vlažne, in sicer z vročim likalnikom. Pazimo tudi, da likamo na notranji strani, da ne ostane na blagu lesk.

= Jersey likamo z vročim likalnikom. Blago seveda pritrdimo, oziroma pripnemo na likalno desko, ker se te vrste tkanin rade raztegnejo, obleka pa izgubi svojo obliko.

= Tkanin iz nylona in orlona ne likamo. Razprostremo jih in sušimo na zraku. Ko je obleka suha, zravnamo robове z rokami. Če jih kljub temu želimo zlikati, smemo uporabljati samo zelo mlačen likalnik, razen tega orlon likamo samo ko je popolnoma vlažen.

= Volnene tkanine likamo s toplim likalnikom na pravi strani, toda preko mokre krpe. Na kraju skrbno raztegnemo oziroma skrčimo, če to zahteva kroj.

= Taft likamo vlažnega s prave strani in z mlačnim likalnikom. Ko ga operemo, ga položimo na mehko tkanino, ki bo vpila vodo iz njega. Taft v nobenem primeru ne ožmemo; gub, ki bi pri tem nastale, ne bomo namreč zravnale nikoli več.

Ivanka

slovinci v evropi

Tudi Slovenci na Angleškem gledajo z novim pogumom v bodočnost, ko stopamo v novo leto, ki bo za nekatere že dvajseto, odkar so na Otoku.

»Miklavževanje« smo povsod lepo opravili. Prvič je Miklavž obiskal tudi Keighley, kjer so otroci priredili majhno prireditev; videli smo »Peričice« in »Kuhinjico«, seveda so pa tudi zapeli sami in odrasli. Lepo bo, ako bodo tako držali tudi nadalje.

Blagoslov: V Halifaxu je bil blagoslovljen Schevjakov dom; v kraju Goostrey, Cheshire, pa Goughov. Želimo, da bi domovi nudili toplo in prijetno prebivališče.

Krst: V West Bridgfordu, Nottingham, so krstili 14. novembra Andreja Ferlinc. Čestitamo.

Bog daj, da bi v novem letu lahko objavili veliko krstov in porok, smrti pa nobene.

Socialno zavarovanje na Angleškem

Kot je Anglija klasična dežela zadrugištva, tako ima tudi izvedeno socialno zavarovanje vseh slojev. Zavarovanje ima za zdravje in starost, ki je pri ženskah 60 let, pri moških pa 65. Lahko pa človek še dela dalje ter začne dobivati pokojnino šele s 70. letom.

Dajatve so različne in sorazmerno visoke. Delavci in uslužbenci plačujejo tako, da jim utrgajo določeno vsoto pri njihovih plačah, ako ni posebej urejeno, saj poleg državnega zavarovanja obstaja še vrsta privatnih. Nekatera podjetja imajo dalje še posebne načine, ki dajejo uslužbencem pravico do določene vsote v primeru poškodbe ali bolezni. Drugod je spet urejeno tako, da dobivajo do pol leta polno plačo, po pol letu se pa plača zniža na polovico. Seveda morajo tudi podjetja prispevati svoj delež k zavarovanju.

Vsakdo tako prejme popolno zdravniško oskrbo doma ali v bolnišnici zastoj; pri zdravnikih za zobe je potrebno še delno plačilo za material, podobno pri optikih.

Kdor je plačeval zavarovalnino 10 let, ima pravico do pokojnine, ko dopolni določeno starost. Ako je v posameznem primeru pokojnina premajhna, dobi še posebno državno pomoč, dokler potreba traja. Omenil sem že, da je poleg državnega zavarovanja, še vrsta zasebnih zavarovalnic kot drugod

po svetu. Mnogi Slovenci tukaj so kupili svoje domove tako, da so porabili kot kupnino prav svojo zavarovalno polico. Sedaj plačujejo zavarovalnino namesto posojila in v primeru nesreče, bodo sorodniki dobili dom brez kakšnih dajatev, kot da bi bila izplačana zavarovalna polica.

Liege — Limburg

Slovence v Genku je Miklavž obiskal že 4. nedeljo v novembru, v Eisdeni pa se, ko to pišemo, na obisk šele pripravljajo.

Rojake prosimo, da bi v novem letu obnovili zvestobo slovenski božji službi, čeprav čas ni vedno najbolj primeren. Moramo pač potrpeti! Videli ste, kako lepo je novo bogoslužje, če verniki res sodelujejo. Privedite tudi otroke, da se bodo naučili novih pesmi. Vsa cerkev mora peti!

Prosimo za poravnavo »Naše luči« za leto 1964. Nekateri v občini Genk dolgujejo še za leto 1963! Sicer pa še vedno velja načelo: »Povej mi, kaj bereš, pa ti bom povedal, kaj si!« V katoliško družino spada katoliški časopis; v komunistično družino pa spada komunistični časopis. Naj v tej točki med katoličani ne bo zmede in nejasnosti! Ne obračajmo plašča po vetru! Bodimo ponosni ljudje, svobodnjaki! Tudi v letu 1966 naj za nas vse velja krasno načelo, ki je zapisano na stenskem koledarju tega lista: **»Bogu otroci, narodu sinovi, nikomur hlapci!«**

Charleroi — Mons — Bruxelles

Letošnja »cecilijanka«, praznovanje svete Cecilije, patrone pevcev in pevk, ki smo jo imeli v nedeljo, 28. novembra, v Charleroi-Nord, je prav lepo uspeła. Prišli so skoro vsi povabljeni. Večer je potekal v znamenju slovesa: naš pevec g. inž. Toni Mlinarič iz Châtelineau se je poslovil od nas. 3. decembra je notem odšel na novo službeno mesto v San Francisco, v Kalifornijo, USA. Upanje imamo, da ne ostane tam dolgo let in da se zopet povrne nazaj v Belgijo.

Naknadno sporočamo, da se je 24. junija t. l. poročil v župnijski cerkvi v St. Ghislain naš rojak g. Adriian Pečenko iz Tertre z domačinko gđc. Marie-Christine Coudron. Želimo jima božjega blagoslova na skupni življenjski poti.

Več Slovence se nahaja v bolnišnicah. Ga. Angela Rugeli iz Marcinelle je srečno prešla operacijo v Hôpital Civil-Charleroi. Go. Julko Sedej-Klavžar, tudi iz Marcinelle, je 17. novembra podrl avto, ko je prečkala

cesto. Zdravi se v kliniki Notre-Dame v Charleroi-Nord. Ji gre na bolje. Istotam je še ga. Kati Nemec iz Couillet, ki se bo kmalu povrnila domov.

Naznanjamo tudi žalostno vest o smrti gospe Elizabete Lah, por. Zupanc, iz Roux. Zadnje mesece je bolehal doma. Ko so jo poslali na pregled v bolnico, so jo tam obdržali in nemudoma operirali. Operacija je kljub njenim letom (imela je že 68 let) lepo uspela; zaradi oslabelosti srca se ji je potem, ko smo že upali na ozdravljenje, zdravje poslabšalo in 1. decembra je umrla, potem ko je sprejela svete zakramente za bolnike. Naj počiva v miru in Bog naj ji bo milostljiv Sodnik! Prav je, da so domači pravočasno obvestili slov. duhovnika, ki je tako mogel nuditi bolnici tolažbo svete vere in jo spraviti z Bogom. — Pokojna se je rodila leta 1897 v Zibiki na Štajerskem. Svojcem naše sožalje!

Avstrija

Linz

Kot zvesti čuvarji in gojitelji izročila svojih prednikov ter naših lepih, starih domačih verskih običajev smo se zbrali (okrog 50 rojakov po številu), v nedeljo, 5. dec., popoldne, v župnijski dvorani mestne župnije Kleinmünchen v prazničnem razpoloženju in veselem pričakovanju prihoda sv. Miklavža kot od Boga prav posebej izbranega in poslanega prijatelja in dobrotnika otrok. Ne-

Na praznik sv. Štefana, pred letom dni, sta si obljubila večno zvestobo Aimé Queva in Silva Zorko, iz Méricourt-s-Lens v Franciji

šteto žarkih, jasnih otroških očesc je bilo že uprtih v vrata, skozi katera naj bo vstopil. In vsi isti nedolžni pogledi so ga toplo objeli, ko je ob napovedani uri dostojanstveno prišel ter pozdravil predvsem vse svoje male ljubljence in ljubljence. V dobrodošlico ga je od malih najprej pozdravil Vilko Lesjak s prav pristržno izrečeno deklamacijo, zatem pa ga je pozdravila z drugo deklamacijo Darinka Grandovčeva. Zatem je spregovoril nekaj gorko občutenih narodnih besed naš neutrudno marljivi rojak Tone Zore, ki je naš organist in vodja našega cerkvenega pevskega zbora. Nato je sledila delitev daril, ob čemer je Miklavž pač po zaslugi obdaroval in hkrati očetovsko ljubeče svaril, poučeval ali pa tudi bil primoran grajati nekatere bolj poredne in nagaјive svoje varovance. Za vse udeležence, brez izjeme, je bil ta večer nadvse osrečujoče spoznanje in zavest, kolikšen zaklad imamo v naši mladini. Zdelo se nam je, kot da nismo v mali, a prikupni dvorani, marveč sredi koščka raja, božjega vrta, v katerem goji in vzgaja nebeški vrtnar najžlahtnejše cvetje in kjer pod njegovo neskončno nežno roko poganjajo najplemenitejše mladike.

Ko so bili vsi najmlajši obdarovani, smo poslušali še naše domače pesmi s plošč; dušni pastir Hrvatov, ki bivajo tod in delajo tukaj okoli nas, g. J. Paršič, pa nam je za zaključek pokazal vrsto lepih barvnih slik s potovanja po Belgiji in z naših romanj na Pöstlingberg in v Attnang-Puchheim ter drugim.

Francija

Slovenski škofje v Franciji

V tednu med 21. in 29. novembrom, ko v Rimu na cerkvenemu zboru ni bilo koncilskih sej, so slovenski škofje: dr. Jožef Pogačnik, ljubljanski nadškof, dr. Maksimiljan Držičnik, mariborski škof, in dr. Janez Jenko, škof Slovenskega Primorja, obiskali Francijo in njena romarska božja pota: Ars. Chartres, Lisieux in svetišče Cudodelne svetinje v Parizu. Obiskali so tudi ekumensko središče v Taizé in hiše slovenskih sester v Morestelu, Hyèresu in Versaillesu. V nedeljo 21. novembra sta mariborski in koprski škof obiskala slovenske rojake pri sveti maši v Nici, na izseljensko nedeljo so pa vsi trije slovenski škofje somaševali Slovencem v Parizu. V pridigi je ljubljanski nadškof poudaril važnost verskega življenja in svetosti naše ter potrebnost katoliške povezanosti med izseljenci in jih pozval, naj mislijo na Slovenski duhovniški zavod v Rimu. Po sveti maši je koprski škof podal glavne značil-

nosti vatikanskega cerkvenega zbora, mariborski pa spregovoril o delu za proglasitev blaženim škofa Slomška, ki je toliko delal tudi za zedinjenje kristjanov, čemur je sedanjí cerkveni zbor posvetil največjo pažnjo. Nato so rojaki, ki so do zadnjega kotička napolnili kapelo, čeprav so šele par dni prej zvedeli za obisk, z vidnim veseljem pozdravili svoje škofo iz domovine.

Pri slovenskem miklavževanju v Pas-de-Calais smo zelo pogrešali Ivana Zavbija, ki je nenadoma odšel v boljšo domovino 26. maja 1965. Hvala mu za vse, kar je za slovensko skupnost žrtvoval!

Pas-de-Calais

Praznik sv. Barbare je potekel v zelo pršnem vzdušju. Maši k zaščitnici rudarjev v Liévinu in Méricourt-Mines sta bili zelo obiskani, prav tako zakuska v Méricourt-Mines, kjer so cerkveni pevci in člani preživeli nekaj veselih ur.

Da proslavimo zaključek vesoljnega cerkvenega zbora, ki je bil dne 8. decembra, smo se zbrali v Liévinu in v Méricourtu k maši prav na dan zaključka, v Bruay pa dan pozneje. Božični prazniki so potekali ob lepi udeležbi pri angelski mizi in službi božji. Zelo lepo praznovanje pa je bilo zlasti v družinskem krogu.

11. novembra je postal božji otrok Friderik Zorko in sicer v cerkvi sv. Barbare v Méricourt-Mines. — Dne 2. dec. je v bolnišnici v Lensu umrl Jurij Artič. Pokopan je bil v Liévinu 6. decembra ob veliki udeležbi rojakov. Pokoj njegovi duši!

V nedeljo, 21. novembra, smo slovesno blagoslovili novi dom družine Polin v Ruizu. Pevski zbor iz Bruay je bil ves navzoč in pogoščen. Družini želimo blagoslov in mnoga srečna leta v novem domu. Za to priložnost je g. Martin Gregorčič sestavil sledeče verz:

Na hribčku nizkem zelenem
sredi sadnega drevja
nova hiša stoji,
v njej dobra družina živi.

Oče France gospodar
pridnih rok, korenjak,
pod zemljo dela, rudar,
za napredek se trudi, poštenjak.

Mati Mira, gospodinja,
za otroke svoje skrbi,
ne ustraši se nobenega truda
v slovenski skupnosti.

Sin Andrej se rad uči,
s svojo sestro Ano Marijo
rad v šoli vse prekosi.

Prijatelji v hiši novi zbrani
prišli smo pesem slovensko zapet.
Naj Bog družino Polin ohrani
med nami še mnogo srečnih let!

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6., métro: Sèvres-Babylone.

Slovenska pisarna — 7 rue Gutenberg (prtiličje, levo), Paris 15., métro: Charles-Michels, telefon: 250-89-93 — je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

Krščeni so bili: Friderik Gabrijel Okroglič, sin Julija Okroglič in Regine, roj. Lutar (botrovala Stanko Okroglič in Marjeta Bakan); Roman Orlač, sin Ludvika Orlač in Marije, roj. Majcenovič (botrovala Janez in Zora Orlač); Štefka Struna, hči inž. Marjana Struna in Maryvonne, roj. Le Hingrat.

Smrt rojaka: 16. novembra je umrl v Parizu v bolnišnici Ivan Kavčič, star 37 let, doma iz Poljubina pri Tolminu. Mesec dni je ležal v bolnišnici v nezvesti po nesreči, ki ga je bila zadela. Pokopan je bil 27. novembra na pokopališču v Thiais. Naj počiva v miru, svojcem v domovini izražamo naše sožalje.

Za Slovenski zavod v Rimu smo nabrali na izseljensko nedeljo v Parizu 800 F, v Versaillesu pa so isto nedeljo Slovenci darovali za isti namen 230 F. Vsem darovavcem Bog plačaj!

Današnji številki »Naše luči« za rojake našega področja v Franciji prilagamo poštne položnice. Čimprej se jih poslužite v zavešti, da se list vzdržuje samo od naročnine!

Posnetek po krstu Jadrana Pugelj v Parizu

V zadnji številki lanskega leta smo poročali o poroki Marice Jaklin in Pavleta Kastelic v Parizu. Fotograf je ob tej priliki naredil tudi to sliko.

Morestel. — Sestri Emanueli, predstojnici sester sv. Frančiška (bivše slovenjebistriške) v Franciji, je 9. 9. umrl v domovini, pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah, njen oče Alojzij v starosti 89 let. Naše iskreno sožalje.

Rozoy-sur-Serre (Aisne). — V družini Anice Turk, doma iz Tanče gore, sta se v začetku septembra rodila dvojčka, ki sta pri krstu 10. okt. dobila ime Patrik in Friderik. Naše čestitke!

Iz vzhodne Lotaringije

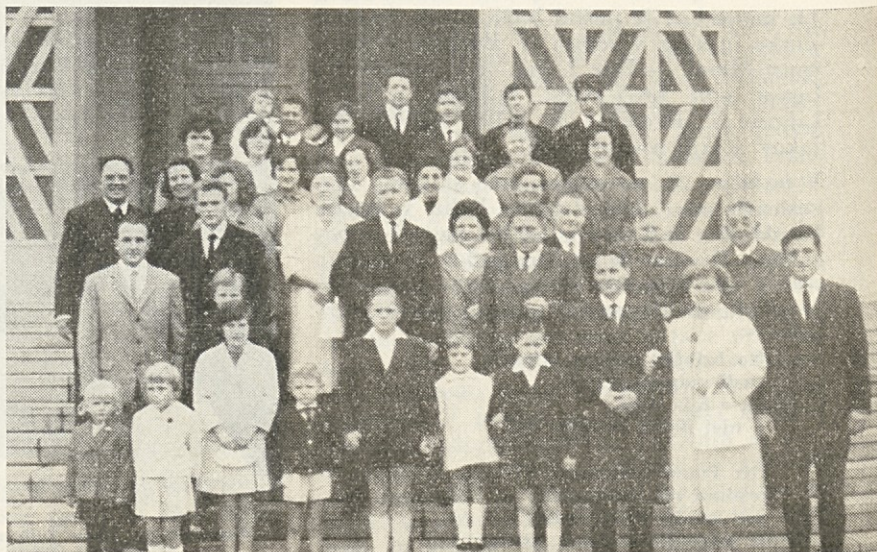
Iz naše pisarne:

Na drugo adventno nedeljo, dne 5. 12., je poklical Vsemogočni k sebi rojaka Štefana Ruper, upokojenega rudarja iz Cité Jeanne d'Arc. Kamen na pljučih — ta morilna bole-

zen naših rudarjev — ga je vrgla na posteljo; pridružile so se še druge bolezni in tako je po silnih bolečinah previden s svetimi zakramenti star 68 let zapustil svojo družino in prijatelje. Rojen 24. 12. 1897 v Goriški vasi, je bil na lepi praznik Brezmadežne cerkveno pokopan v Cité Jeanne d'Arc. Našemu rojaku, ki je kljub svoji bolezni obiskoval vsako nedeljo službo božjo, dokler je mogel, želimo večni mir, ženi in družini pa izražamo globoko sožalje!

V nekaterih drugih naših družinah pa je zasijalo solnce veselja: S svetim krstom so bili sprejeti v Jezusovo Cerkev: Tatjana-Marija Čop, hčerka Franceta Čop in Sonje Jančar iz Cité des Chênes, je bila krščena 28. 11. v Creutzwaldu; istega dne istotam pa tudi Emanuel Čop, sinko Viljema in Terezije Brečko iz iste kolonije. Marjana Gjerek je razveselila očeta Jožefa in Mihaelo Pirih in bila krščena 12. 12. v Merlebachu. Istega dne je bila v isti župni cerkvi krščena Rose-Marie Šuler, hčerka Izidorja Šuler in Sonje Schoer iz Merlebacha. Dalje so bili tudi krščeni: Paskal Remih, sin Slavka Remih in Ane Garber iz Creutzwalda; Daniel Gaston, sinko Ivana Mauc in Minke Kancilija, krščen 12. 12. v Habsterdicku. — Vsem tem in tudi drugim neprijavljenim želimo, da bi rastli, kot je pisano o božjem Detetu: »Dete pa je rastlo in se krepilo, vedno bolj polno modrosti, in milost božja je bila v njem« (Lk 2,40). V zavesti, kako važen je blagoslov božji za družinsko življenje, sta sklenila sveti zakon pred oltarjem v Merlebachu 16. 12. Marija Gričar iz Merlebacha in Jean Koch iz Forbacha, sedaj v Toulonu. Želimo jima vso srečo, enako tudi drugim, ki nam poroke niso javili.

Slovenci iz Alzaške
smo se v nedeljo,
10. oktobra, zbrali
pri sveti maši
v Einsisheimu
v Franciji.

11. novembra smo bili Slovenci iz Pariza v Laonu. Kljub vetru in mrazu smo bili vendar dobre volje in na vrhu znane katedrale.

Svete maše: Kljub izredno hudim viharjem v zadnjem času naši rojaki v velikem številu prihajajo k sv. maši. Na nekaterih cestah je bilo skoro do pol metra vode, vihar z dežjem je oviral vsak razgled pred avtom. Na poti do kolonije Cité Jeanne d'Arc je bila cesta nekaj dni na dveh mestih poplavljenja. Duhovnik, ki je kljub temu šel čez vodo, je tožil, da so mu vse zavore odpovedale. Pevci in pevke so lani storile vse, da je bila služba božja lepa in privlačna. V letu 1965 je bilo v kolonijah: Cité Jeanne d'Arc 26 sv. maš, Creutzwald 25, Habsterdick 34, Behren Cité 3, Farébersviller 4, v Cité des Chênes pa 2. V zadnjih, novih kolonijah bo služba božja v tem letu bolj pogosto, gotovo pred vsakim velikim praznikom.

Uradne ure: V Merlebachu prihaja v urad veliko rojakov za ureditev raznih zadev in se včasih komaj razvrstijo. Po kolonijah rojaki še premalo porabljajo priliko za razgovor. Pridite brez strahu in vam ne bo treba prihajati v Merlebach. Ako imate kako važno zadevo in me ni doma, napišite na listek in ga dajte v nabiralnik pri vratih. Kdor posluša v nedeljah oznanilo, ve kje bo vsak dan sv. maša — in kdaj — tako lahko dobi duhovnika tam takoj po sveti maši.

Glede bolnikov še velja vedno isto naročilo: ko pokličete zdravnika, pokličite tudi duhovnika, da ne bo prepozno. Ako je duhovnik odsoten: napišite listek in naslov vrzite v nabiralnik naše misije.

Ko začnemo leto 1966, mi je nemogoče naštetati vse, katerim se čutim dolžnega, da se jim iz srca zahvalim za dobroto, za vso pomoč v cerkvi in doma, za vso naklonjenost in veliko razumevanje največjih problemov našega življenja. Ohranite, rojaki, in poglobite sv. vero v srcu in v družini ter ohranite tudi ljubezen do naše domovine. Vsem: Tisočeri Bog plačaj! — Stanko iz Merlebacha.

Pod Luksemburgom

Tucquegnieux. — God sv. Barbare, praznik rudarjev, je za nami. Tudi letos ni bilo na ta dan kakega posebnega razpoloženja. Delavec je v skrbeh, kdaj bo odpuščen in kako bo zaposlil svoje otroke. Sin in hči si morata pridobiti čim širšo izobrazbo in se izpopolniti v stroki, ki ju posebno zanima. Znati morata biti potrpežljiva, vljudna pa tudi odločna, kadar je treba. Zmožni namreč dobijo vedno delo. Tako mislijo nekateri starši in imajo prav.

Povedati moramo še, da pri Jankovičevih spet zibljejo. Hči Zofka, poročena Rabaron, je prišla v Tucquegnieux z namenom, da bi pri svoji mami preživela veseli dogodek. Dne 21. novembra se ji je rodil zdrav in močan fantek Bernard, ki je zelo podoben bratcu Mihcu.

Ravno ta dan, na nedeljo pred sv. Cecilijo, so imeli mali muzikantje svojo vsakoletno prireditev. Kar dobro so se odrezali tako posamič kakor tudi z orkestrom.

Rojaka Franc Šubelj in Mici, roj. Roglič, sta v Aumetzu v Franciji obhajala 40-letnico svoje poroke.

Krsti: Dne 15. oktobra 1965 je prejela milost sv. krsta v katoliški cerkvi v Malmö Milena Lilijan Prša. Njen oče Franc je doma iz Žižkov v Prekmurju, mati Ivanka, roj. Iskra pa iz Zabič na Primorskem. Botra sta bila g. in ga. Iskra iz Malmö. — Dne 31. oktobra 1965 je postal otrok božji po sv. krstu v katoliški cerkvi v Bonasu Robert Košak. Njegov oče Ivan je doma iz Strtenice, mati Marija, roj. Lorger, pa z Vinskega vrha na zelenem Štajerskem. Botra sta bila g. in ga. Šega iz Limmareda. - Novokrščencema, staršem in botrom čestitamo!

Poroka: V soboto, dne 16. oktobra 1965 sta si v katoliški cerkvi v Malmö obljubila zvestobo v sv. zakonu g. Pavel Penko, doma iz Šmihela na Primorskem, in gospa Amalija, roj. Belé, iz Slavine, tudi na Primorskem. Priči sta bila g. Jože Bergoč in g. Franc Gabršček, oba iz Malmö. Novoporočencema želimo mnogo sreče in božjega blagoslova!

Prihod novih: Kakor veste iz časopisov in lahko tudi sami vidite in slišite, prihaja vedno več novih rojakov na Švedsko in, kakor vse kaže, bodo še prihajali. Vzrok je po eni strani težak gospodarski položaj in pomanjkanje zaposlitve doma in, po drugi strani, potreba inozemske delovne sile na Švedskem. — Mnogi ste tudi sami pomagali do sedaj ali svojim sorodnikom ali prijateljem, da so lahko prišli na Švedsko.

V zvezi s tem problemom mislimo, da je potrebno, da opozorimo na dve dolžnosti:

1. Sami iz lastne izkušnje veste, kako je hudo, ko človek pride na novo v neznano deželo, kjer ne razume jezika in ne pozna običajev. Res je, da Švedi radi pomagajo in da ne marajo pustiti nikogar na cesti brez strehe, brez hrane in trajno brez dela. Toda to še ni vse. So še drugi problemi, katerim Švedi ne morejo pomagati, katerim pa moremo in moramo pomagati mi, ki smo rojaki na novo prišli, ki znamo njihov jezik in razumemo njihov mišljenje. O tem je »Naša luč« že pisala, toda ob tolikem navalu novih, kot sedaj, mislimo, da je potrebno, da vas spet opozorimo. — Morda bo kdo vprašal: »Kaj pa naj storim za novoprišle? Saj jim švedske oblasti dajo delo in poskrbe stanovanje za prvo silo; če pa jih takoj ne morejo zaposliti, jih pošljejo v taborišče, kjer za njih sami poskrbijo.« Veliko lahko storite! Koliko je že vredno, da se samo z njimi seznanite in razgovarjate, če stanujejo blizu vas ali če skupaj delate v tovarni. Človek sam v tuji deželi je v začetku kakor mutec; ne razume ničesar in ne more povedati ničesar. Vsi smo v začetku bili taki. Koliko torej zanj pomeni, če ima blizu nekoga, ki je njegov rojak in se more z njim pogovoriti. Koliko več pa zanj pomeni, če mu pokažete, da ste pripravljeni pomagati mu in mu pojasniti stvari, ki jih ne pozna in še ne more razumeti, o katerih pa imate izkušnje vi, ki ste že dalj časa tukaj. Bodite res rojaki! Nekateri imajo težave glede stanovanja: ne morejo najti primer-

Kaj nam pove
ta slika?

Slovenski otročki pozdravljajo Ano Marjono Remenik v Cité des Chenes v Franciji

Irma in Brigita Čehova s Švedskega
vam želita srečno novo leto

nega, posebno če imajo družino. Drugi spet imajo težave glede dela, ki je za njih morda pretežko, ker so bolehní, pa ne morejo povedati. Tisti, ki ste že dalj časa tukaj in znate jezik, jim morete in morate pomagati po svojih močeh, da najdejo kaj primernege. In tisoč drugih več ali manj važnih stvari je, za katere vam bodo novodošli hvaležni, če jim pomagate, da jih rešijo. — Poleg tega je edino na ta način možno, da se bomo v tujini vsi skupaj počutili čimbolj domače, če se bomo med seboj poznali in drug drugemu pomagali.

2. Pa še drugo dolžnost imamo do novih, ki je še važnejša, ker ne gre samo za njih materialno, ampak za duhovno življenje. Sami veste, da so tukaj na Švedskem katoliške cerkve redke. Ko novi pridejo, navadno ne vedo, kje je najbližnja cerkev ali kje in kdaj je sv. maša v nedeljo. Tudi večina ne vé, da je na Švedskem slovenski duhovnik, s katerim se lahko v domačem jeziku pogovorijo. Povejte jim, kje je katoliška cerkev, kje in kdaj je sv. maša, in dajte jim naslov slovenskega duhovnika. Mnogi vam bodo za to hvaležni. Posebno važno je za družine, ki imajo otroke za verouk, da čimprej stopijo v stik s katoliškim duhovnikom, da bodo lahko otroke poslali h katoliškemu veronauku. Pa tudi katoliškemu župniku in slovenskemu duhovniku povejte, kadar imate priliko, če so kje kaki novodošli rojaki. S tem vršite veliko dobro delo, ki pa niti ni tako težko. Iz izkušnje vem, da tam, kjer so naseljeni

taki naši ljudje, ki jim je vera in cerkev pri srcu in se zavedajo njene važnosti za človeško življenje, tudi novi takoj najdejo pot v cerkev. Kjer pa »stari naseljenci« nimajo mnogo smisla za vero, tudi novi navadno ne najdejo poti do cerkve, ker jim je nihče ne pokaže. — In še tole: V novembru so stopile v veljavo nove odredbe za emigracijo v Švedsko. Vsak, kdor hoče priti sem na delo, se mora prej javiti na švedskem uradu za nameščanje, ki je pri švedskih konzulatih v vsaki državi. Ta odredba je razumljiva s stališča Švedov, ki hočejo imeti pregled, kdo pride in koliko jih pride sem na delo. Čeprav Švedska potrebuje tuje delavce, ni njena zmožnost namestitve neomejena, posebno če se ljudje naenkrat navalijo v takih množicah, kot se je to godilo zadnje mesece. Ta odredba pa je tudi boljša za tiste, ki hočejo priti sem delat. Ves postopek za dovoljenje za delo traja najmanj mesec dni. Mnogo lažje je čakati ta čas doma pri delu ali pa kjerkoli v drugi državi pri zaposlitvi, kakor pa, da bi se morali tukaj potikati po cestah ali pa biti »na grbi« švedskim oblastem v taborišču, oziroma svojim znancem ali sorodnikom tukaj. Kdor torej misli odslej naprej priti delat na Švedsko, naj ne pride na svojo pest, tudi ne samo na vabilo svojih sorodnikov ali znancev, ker ne bo dobil dovoljenja za delo ali pa bo imel zelo velike težave in nazadnje bo še moral oditi nazaj. Naj se prej prijavi pri švedskem uradu za nameščanje pri konzulatu v državi, kjer živi, in čaka, da dobi dovoljenje. Tako bo vsaj, ko pride sem, takoj vedel, kje ima delo in stanovanje. — Izseljenski duhovnik na Švedskem.

Nemčija

Bavarska

Krsti. — 6. oktobra lansko leto je bila krščena v Thalu pri Illerbergu Angelika Kolar, staršev Franca in Erike, roj. Dorer. — 6. novembra so v bolnici v Weilheimu nesli h krstu malo Rožamarijo Renato Repnik, staršev Slavka in Terezije, roj. Veličević. — 5. decembra pa je v župni cerkvi Hl. Blut v Münchnu bila sprejeta za božjega otroka Tatjana, prvorojenka staršev Franca in Rezike roj. Nemec. — Angelika in Tatjana sta prvorojenki, Rožamarija pa je prišla delat družbo bratcu Robertu. — Staršem naše iskrene čestitke, otrokom pa želimo, da bi se razvijali Bogu in staršem v čast!

Poroka. — V kraju Lindenberg v Allgäu sta 5. decembra stopila pred oltar g. Stipe Beljan iz Mostarja in gdč. Ana Žirovnik iz Radvanj pri Mariboru. Novoporočencema želimo obilo božjega blagoslova!

Posarje. — V Lebachu sta 12. nov. stopila pred oltar gđc. Štefka Ferlinc in g. Anton Safarič. Priči sta bila nevestin stric g. Adolf Ferlinc ter g. Henrik Lobe. Bog daj mlademu paru (glej sliko!) srečo in blagoslov!

Württemberg

Krsti: Družino Albina in Zalke Tiselj, stanujočo v Neuensteinu, je razveselil že drugi otrok, hčerka Viktorija, ki se je pridružila poldrugoletnemu Tomažku in je bila krščena v Ohringenu v nedeljo 24. oktobra. Pravitako je bilo tudi v družini Franca in Julijane Kepic, stanujoči v Backnangu: dvoletnemu

Andrejčku je sedaj sledil bratec Martinek, ki je bil krščen v soboto 20. novembra. — Prvorojenčke pa so dobili sledeči pari: Filip in Marjeta Arko, sedaj stanujoča v Ober-türkheimu, sina Petricka, ki je bil krščen v soboto 13. novembra; Darko in Erika Metelko sinčka Danijela-Friderika, ki je bil krščen v nedeljo 14. novembra v cerkvi Hl. Geist v Stuttgartu; in končno Jože in Marija Strah v Möglingenu pri Ludwigsburgu sina Jožka, ki je bil krščen v Schwieberdingenu v nedeljo 5. decembra. — Več življenja, več dela, a tudi več veselja, saj delo in veselje, to dvojce gre skupaj! — Bog daj vsem otrokom hitro rast, staršem pa pomoč in blagoslov pri požrtvovalnem delu za njihove malčke.

Poroke: — V Neuffenu pri Nürtingenu sta se v petek 19. novembra poročila Anton Slatič iz Spodnjega Velovlaka pri Mariboru in Elizabeta Ribizel iz Ptuja; dne 27. novembra v Kirchheim/Teck Alojzij Korošec iz Mramorovega in Marija Ogrinc iz Lužarjev pri Velikih Laščah; 3. decembra dopoldan v župni cerkvi St. Maria v Stuttgartu Damijan Jejčič iz Velikih Žabelj in Sonja Petrič s Planine pri Vipavi; popoldan istega dne pa v Bietigheimu Silvester Komperšek iz Jarenine in Zorka Batur iz Pridrage pri Zadru. — Naj spremlja vse pare obilni božji blagoslov v novem stanu!

Svete maše bodo v januarju na prve tri nedelje kakor po navadi, na četrto, 23. januarja, ob petih popoldne v Unterkochenu pri Aalenu, na peto, 30. januarja, ob štirih v Konstanzu. Povsod bo vsaj pol ure pred sv. mašo priložnost za spoved.

Po krstu Tatjane Lampič v zakristiji cerkve Hl. Blut v Münchnu (Nemčija). Prvi z desne je cerkovnik, ki se je za to priliko oblekel tako slovesno, kot bi bil on krstitelj...

Ti se še niso razšli po slovenski maši v Alsdorfu pri Aachenu, saj si imajo še to in ono povedati. Potem je pa še tako daleč prišlo, da so ostali... v filmski kameri.

Porurje

Krščen je bil Franček Zavec, sinko Franca in Stefanije v Alsdorfu pri Aachenu. Starši so tudi svojega petega otroka z veseljem sprejeli. V Hildenu sta se razveselila svoje prvorojenke Sabine Florjančič France in Angela. Čestitamo srečnim staršem.

Poroke: V Moers-Meerbecku je šel pred oltar Jožef Grilec iz Taborskega z Uršulo Nelling, rojeno v Daugendorfu. Čestitamo.

V svojo rojstno faro Št. Vid pri Planini sta se šla poročiti rojaka iz Düsseldorfa Stanko Guček z Blatnega vrha in Rozalija Koprivc iz Št. Vida pri Planini. Tudi njima želimo vso srečo na življenjski poti. Božji blagoslov naj spremlja novoporočence vse dni!

Pogreb: V visoki starosti 85 let je umrla v Hombergu ga. Marija Stražar, rojena Štrajnar. Pokojnica je bila doma v Domžalah. V Meerbecku je bila vnetá članica Rožnovenske bratovščine ter aktivna delavka pri Društvu sv. Barbare. V imenu Staroslovencev iz Moersa in Homberga je ob njenem grobu spregovoril poslovilne besede g. Martin Zapotnik iz Meerbecka. — Naj počiva blaga pokojnica v miru!

Miklavževanje: Na Miklavžev večer je dobri prijatelj otrok, sv. Miklavž, obdaroval

slovenske otroke v Oberhausenu. Lepo je bilo gledati malčke, kako so sklepali roke in skušali napraviti križek ali povedati kakšno molitvico. Nekateri so se prav dobro odrezali, drugi pa imajo še čas do prihodnjega leta. Miklavž ve, da je težko obvladati dva jezika, zato otrokom ni zameril, če se niso takoj znašli.

Koline: Naši stari rudarji so imeli poleg stanovanja tudi majhen hlev, v katerem so lahko redili kakega prašiča, zajce, kokoši in podobno. Danes takih hlevov več ne gradijo poleg stanovanjskih blokov. Zato je redkost, da najdeš okrog božiča koline pri hiši. Čisto izumrla pa ta navada pri naših mladih družinah ni. Nekateri kupijo prašiča sami, drugi si ga delijo s sosedom, tu in tam pa se najde kdo, ki ga zredi sam. Komaj mi boste verjeli, da je Marija Medved iz Weisweilerja zredila letos kar tri prašiče. Od prvega zaklanega je dobil koline celo slovenski župnik!

Mošt po štajerski navadi: V Nemčiji ljudje pijejo predvsem pivo, a tudi za vino so navdušeni. Našim Štajercem pa še vedno diši mošt, sadjevec. V Weisweilerju imajo stiskalnico, sadja so si nakupili pri okoliških kmetih zelo poceni (4 DM za 100 kg). Ko sedaj prideš k njim na obisk, te vprašajo, če želiš mošta. Kdor zna, pa zna.

Poročna slika Rozike Balazič iz Gornje Bistrice v Prekmurju in Karla Bittscheidt iz Oberhausena (Nemčija). Gospa Rozika pozdravlja prekmurska dekleta v Nemčiji in Avstriji in se jim lepo zahvaljuje za poročne čestitke.

Nizozemska

Slovensko martinovanje. — Drugo nedeljo v novembru so se Slovenci iz Nizozemske, Belgije in Nemčije zbrali v Heerlenu k svoji letni »vseslovenski« prireditvi.

»Zvon«, kateremu je stala ob strani »Zveza«, je pridno pljunil v roke in pripravil vse potrebno. Dal je speči dva prašička, oskrbel klobas in prvovrstnega vina. Ker se je nepričakovano pojavila zima s snegom in ledom, smo se bali, da bo vsega preveč. A smo se, hvala Bogu, motili. Vsega je bilo premalo. Rojaki in holandski prijatelji so do zadnjega kotička napolnili prostorno dvorano in gostilniški prostor pred dvorano. Splošno

mnenje je, da po zadnji vojni še nobena slovenska prireditev ni imela tako lepega obiska. Pri programu so sodelovali: Slovenska folklorna plesna skupina, mešani zbor »Zvon«, moški zbor »Slomšek iz Eisdenu v Belgiji ter Robekov in Markonov orkester. Občinstvo je vse nagradilo z navdušenim ploskanjem. S posebnim zadoščenjem smo sledili izvajanjem slovenske folklorne skupine, ki je znova potrdila svoj napredek. Večer je potekal v zelo prijetnem vzdušju. Vsi so bili srečni, da so bili skupaj. Nekaterih doslej še sploh nismo srečali na slovenski prireditvi. Zvoki muzike so se izmenjevali z narodno pesmijo, ki se je utrgala zdaj iz tega, zdaj iz onega kota. Odslej ne bomo mogli več tožiti, da nas je malo. Dovolj nas je, če smo složni in imamo smisla za slovensko stvar. Čeprav nimamo novega dotoka iz domovine, bo naša pot vodila še vedno navzgor, če bomo to sami hoteli. Sodelovati je treba in se zanimati za skupno stvar, pa gre. Vsi za enega, eden pa za vse! Naše geslo pa naj bo: Bog in Slovenija!

Družinski večer v Lindenheuvelu. — Na praznik sv. Barbare so člani Društva sv. Barbare iz Lindenheuvela imeli svoj družinski večer. Značilno za to skupnost je 100-odstotna udeležba. Samo bolniki so manjkali. In prav prijetno je bilo. Tudi mali otročiči so se odlično zabavali. Za jedačo in pijačo je bilo bogato preskrbljeno. Zabavo sta vodila g. Anton Robek in g. Stanko Reberšek. Tudi Lindenheuvel dokazuje, česa je sposobna mala skupina, kjer je dobra volja in smisel za skupnost. Bog jih živi!

Med našimi. — V družini predsednika »Zvona« g. Toneta Robeka in njegove soproge. Cilke so imeli vesel dogodek. Rodil se jim je drugi sin, ki je ob krstnem kamnu dobil ime Franc Marija Jožef. Toplo čestitamo in želimo obilje božjega blagoslova. — Sporočiti moramo še, da se je naš blagi g. Gabriel Černuta iz Heerlerheide zatekel v bolnico v Heerlenu po zdravniško pomoč. Že dolgo boleha in sam je v svoji hiši. Za leto 1966 mu pošiljamo posebno topla voščila!

Dve veseli

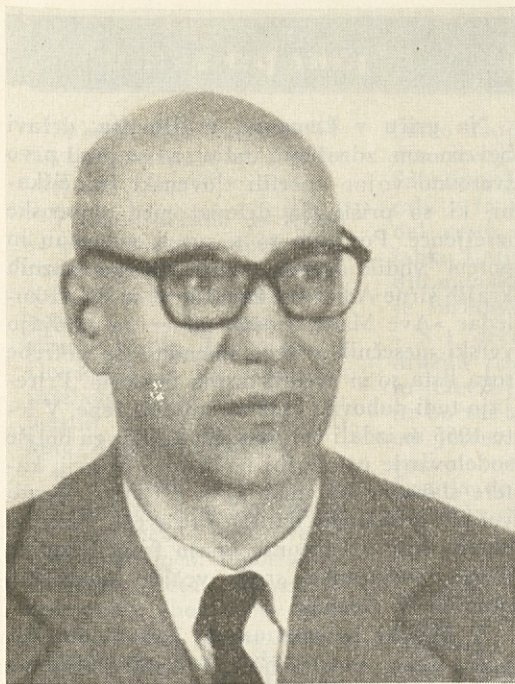
»Take težave imam s Tomažem: z dojenčkom ga ne morem pustiti samega, za to je še premajhen; s pestunjo ga pa tudi ne morem pustiti samega, za to je že prevelik.«

*

»Draga Jana, ali bi me hoteli napraviti najsrečnejšega moža pod soncem?«

»Rada,« vsa srečna dahne Jana.

»Potem me pa predstavite, prosim, svoji prijateljici Marjani.«

Dr. TINE DEBELJAK

slovenski kulturni delavec v Argentini

Slovenci so že od nekdaj hodili v svet iskat kruha. Vse do konca zadnje vojne je šel za zaslužkom v svet predvsem slovenski delovni človek, ki je iskal lažjega življenja z delom v bogatih rudnikih Francije, Nemčije, Belgije, Nizozemske, Amerike in Kanade kakor tudi v močno razviti industriji teh dežel. Po zadnji vojni, predvsem leta 1945, pa je šlo v svet tudi veliko slovenskih kulturnih, znanstvenih in političnih delavcev. Ti niso zapustili Slovenije, ker bi se drugje bolje zaslužilo, ampak zato, da bi mogli v svobodnem svetu svobodno ustvarjati na kulturnem, znanstvenem, političnem in verskem področju. Med tovrstne slovenske izseljence spada tudi dr. Tine Debeljak, ki živi v Buenos Airesu v Argentini.

Dr. Tine Debeljak je po rodu iz Škofje Loke. Po maturi leta 1922 je študiral slavistiko v Ljubljani in v Pragi. V letih 1929 in 1930 je bil lektor za slovenski jezik v Krakovu. Nato je bil v Ljubljani urednik glasila „Dom in svet“, pozneje pa je urejeval kulturni del dnevnika „Slovenec“. Leta 1936 je doktoriral na ljubljanski univerzi z disertacijo iz poljske literarne zgodovine. Ko se je 3. maja 1945 sestal slovenski demokratični parlament, je bil med njegovimi člani.

Ko je dr. Debeljak prišel v Argentino, se je zaposlil najprej kot ročni delavec, sedaj pa je uradnik v velikem industrijskem podjetju. Svoji prosti čas posveča delu za slovensko skupnost v Argentini in je zelo delaven ter plodovit na področju slovenske izseljenske literature. V založbi Svobodne Slovenije so izšla njegova izvirna dela „Velika črna maša za pobite Slovence“, „Poljub“ in „Mariji“. Je soustanovitelj Slovenske kulturne akcije in urednik njenih knjižnih publikacij. V njeni založbi je izdal Balantiča, Majcna, Preglja, Puškina in Danteja. Je tudi član Izseljenske akademije znanosti. — Poročen je z go. Vero, rojeno Remčevco, s katero ima tri otroke.

V Zborniku za leto 1964 se je dr. Tine Debeljak v razpravi „Kaj je naloga slovenskih ideoloških izseljencev?“ dotaknil tudi dveh vprašanj, ki bosta bralce „Naše luči“ gotovo zanimali.

„Kakšen naj bo odnos slovenskega ideološkega izseljenca do nove domovine?“ je prvo vprašanje, na katero dr. Debeljak takole odgovarja: „Slovenec bodi do nove domovine, kjer živi, lojalen, nudi naj razvoju nove domovine vse svoje sile in svojo voljo za njeno gospodarsko in duhovno bogatenje. Vživeti se mora v način novega življenja in dosegati v tem okolju uspehe; najprej osebne, da postaviš na trden gospodarski temelj sebe in družino, potem pa socialne, duhovne. Imamo primere, kjer izseljenci že nastopajo kot zastopniki poslanci novih okoličanih. Imamo profesorje na kolegijih in univerzah, imamo že vidne predstavnike gospodarskih realizacij, graditelje, pa celo svetovno znane raziskovatelje. Celotno pisateljstvo v tujih jezikih, ki se predstavljajo kot Slovenci. Po izseljencih tuji spoznajo naš narod. Zato je naša naloga, da posredujemo med Slovenci kot narodom na eni strani, in tuji na drugi. Medsebojni prevodi pesnikov in znanstvenih del, izdaje tujejezičnih revij ... vse to naj bo del nalog našega medsebojnega sožitja. Vse premalo delamo še v tej smeri. Hrvati neprimerno več. Nimamo dovolj spretih in sposobnih ljudi. Treba jih bo vzgojiti. Posebno mlajši rod, ki je že prešel tuje šole, ima to veliko posredovalno nalogo. Hočem pa poudariti ob tej priliki eno misel: Ne ustvarjajmo slovenskih Amerikancev, temveč amerikanske Slovence! Pri vseh teh karierah, ki jih tuji svet nudi sposobnemu Slovincu, ta izbrani duha in usode ne sme pozabiti, da je Slovenec. Z njegovim vidnim imenom v svetu je povezan tudi slovenski sloves.“

Na drugo vprašanje „Kakšen naj bo odnos

slovenskega ideološkega izseljenca do domovine" (Slovenije), pa je dr. Debeljak zapisal: „Mi smo izseljenstvo, ki je šlo zato v svet, da bo od tod preoblikovalo domovino. Ima namen vrniti se domov in stati ob presnavljanju oblik duha vsaj kot zunanja pomoč. Zato vzgajamo tudi mladino, da bo nekoč v korist domovini. Včasih je bilo malo upanja, da se vrnemo domov. Zdaj je to upanje večje; toda v drugi obliki, kot smo si vsi želeli: z „amnestijo“ je odprta pot prav vsem izseljencem za stalno vrnitev domov. Kaj pa člani ideološkega izseljenstva? Ali je realizirano v domovini to, za kar smo se borili in odšli v svet? Osebna svoboda? Krščansko-socialno urejena družba? Verska svoboda? Kje so katoliški listi? Dnevniki? Kje pisatelji? Kje se omenjajo izseljenški kulturni delavci? Ali niso meje do danes hermetično zaprte za slovensko izseljensko knjigo? Ali se že citirajo tam med vojno izšla njihova dela? ...“

Ko se bodo vrnili domov slovenski ideološki izseljenci — nadaljuje pisec — „bo to moral biti čas, ko se bo zasramovanim in z zemljo zglajenim grobovom dala čast in spomenik, ko se bo za mitom pokazala zgodovinska resničnost. V Argentini stoje po mestih spomeniki tistih, ki so ubijali, pa tistih, ki so bili od njih pobiti, samo da jih ni vodilo v borbi osebno maščevanje, temveč „narodni blagor“. Spomenik v obliki velikega mesta ima celo španski podkralj Liniers, ki je stopil proti „osvobodilnemu boju“ pred sto leti, bil obsojen od revolucionarne vlade na smrt in ustrelen, pa je imel druge zasluge za narod in mu to ni bilo pozabljeno. V USA pa se je končala oborožena vojna z južnimi provincami s tem, da so žrtvam obeh strani postavili javen spomenik. Do tega bo moralo slej ko prej priti tudi pri nas ...“

Domovina — naša mati

O vdova tožna, zapuščena,
Ti mati toliko sirot,
S krvjo, solzami napojena,
Ki bol poznaš le, nič dobrot,
Oj mati vdanega ti sina,
Oj zlata mati — domovina!

Narodna pesem

rojaki po svetu

Na griču v Lemontu, v Illinoisu, državi Severnoam. združenih držav, so se pred prvo svetovno vojno naselili slovenski frančiškani, ki so prišli tja delovat med slovenske izseljence. Postavili so si pravi samostan in potem vodili ljudske misijone po raznih krajih širne Amerike. Že 53-krat so izdali koledar »Ave Maria«, vsak mesec pa izdajajo verski mesečnik z istim imenom. Za potrebe tega lista so si uredili lastno tiskarno. Prirejajo tudi duhovne vaje za moške in žene. V letu 1965 so izdali več manjših knjižic za boljše sodelovanje pri službi božji in o Mariji, katere slava ne bo zmanjšana v Cerkvi zaradi velikih problemov današnjega sveta. Poleg te glavne hiše v Lemontu imajo frančiškani še druge postojanke sredi večjih slovenskih naselbin v Ameriki.

V Mehiki je umrl rojak Jože Telič. Zapuščica žena, sina in hčer, v Loški dolini pa dva brata.

V Euclidu v Ohio, U.S.A., so proslavili 40-letnico obstoja tamkajšnje slovenske župnije sv. Kristine, ki je bila ustanovljena leta 1925.

V Severni Ameriki so proti koncu lanskega leta rojaki uprizorili dvojce iger: v Clevelandu so igrali veseloigro »Ubogi samci«, v Milwaukee pa komično igro »Anarhist«.

»Slomškova zveza« je bila ustanovljena v Clevelandu, kjer je največje število naših rojakov v Ameriki. Delovala naj bi za čimprejšnjo proglasitev svetniškega škofa Antona Martina Slomška blaženim.

Slovenska hranilnica iz Toronta v Kanadi in Slovenska hranilnica iz Buenos Airesa v Argentini sta s svojimi denarnimi sredstvi omogočili, da je revija »Družabna pravda« izdala posebno jubilejno številko v počastitev 100-letnice rojstva velikega zadružnega in socialnega delavca dr. Janeza Ev. Kreka. 13 uglednih slovenskih izobražencev v tujini je zanj napisalo članke. Lep primer koristnega sodelovanja!

Ob slovenskem narodnem prazniku, 29. oktobra, so demokratske stranke v tujini, združene v Narodnem odboru za Slovenijo, podale posebno izjavo, v kateri tudi izrekajo priznanje in zahvalo vsem, ki se med izseljenci trudijo za povzdigo slovenskega imena v svetu in za zmago svobode, resnice in pravice v domovini.

Splošna bolnišnica v Trbovljah praznuje letos 40 let obstoja.

V kraju Sežana na Krasu so pred postajo odprli novo restavracijo »Tabor«, ki ima tudi 16 sob za potnike (32 postelj). — Dosedanji oddajnik radia Ljubljana v Domžalah je bil francoske izdelave. Sedaj so ga nadomestili z boljšim oddajnikom, domačega izdelka.

Že spomladi leta 1965 je bila pripravljena konvencija o socialnem zavarovanju med Avstrijo in Jugoslavijo. Novembra sta konvencijo zastopnika obeh držav podpisala. Sedaj jo morata še parlamenta obeh držav potrditi (ratificirati). Istočasno je bil podpisan tudi poseben sporazum o zaposlovanju delavcev iz Jugoslavije v Avstriji. Obe strani sta s pogodbo prevzeli tudi nekatere obveznosti socialnega zavarovanja iz dobe pred 1. jan. 1956.

Kakor med Avstrijo in Jugoslavijo je bil podpisan tudi med Jugoslavijo in Madžarsko sporazum o ukinitvi vizumov.

Italija je dovolila, da bodo prebivavci Goriških Brd

lahko hodili v Novo Gorico čez italijanski svet preko Sabotina. Jugoslavija bo morala v ta namen zgraditi še del ceste. V zameno bodo lahko Italijani na Soči zgradili namakalni sistem za svoje furlansko polje.

S 1. decembrom se je podražila naročnina za radio in televizijo. S 1. januarjem ne bo več vozil potniški vlak od Jesenic do Rateč, kakor tudi ne oni, ki je vozil od Kranja do Tržiča. Ti progi namreč nista več rentabilni.

V Beogradu je bil sklenjen zakon glede služenja vojaškega roka. Če je kdo že dobil poziv za odsluženje vojaškega roka ali če teče proti njemu kazenski postopek, ker se pozivu na odsluženje vojaškega roka ni odzval ali če se je drugače izognil vojaški službi, ne bo dobil odpusta iz državljanstva, če bi ga zaprosil. Ne bo dobil tudi ne dovoljenja za stalno bivanje izven države. Isto zadene tiste, ki bi odpotovali v tujino brez potnega lista. Predvidenih pa je seveda tudi nekaj izjem od tega zakona.

Odslej se bodo računale tarife za prevoz potnikov in blaga na železnicah po raz-

dalji. S 1. januarjem 1966 se je prevoz tudi podražil.

V septembru je bilo v Sloveniji registriranih 100.514 motornih in priklonih vozil (brez mopedov). Od teh je bilo 53.308 osebnih avtomobilov, 9.229 tovornih avtomobilov ter 1172 avtobusov.

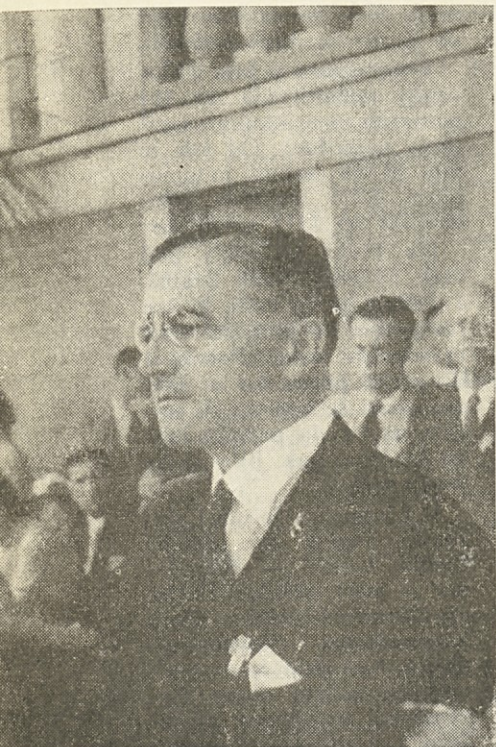
Na Pivki je prišla pod vlak 14-letna Nada Bratuš. Počakala je na cesti, ki gre čez progo, da je prišel vlak in odpeljal mimo. Potem je šla preko proge, ko so bile zapornice še zaprte. Ni mislila na to, da prihaja lahko še drug vlak. Bila je na mestu mrtva.

V Ljutomeru je umrl slovenski pesnik in pisatelj Cvetko Golar. — Nenadoma je smrt iztrgala življenje Janezu Lipušku, članu znamenitega Slovenskega okteta, tenoristu in najvidnejšemu solistu opere Slovenskega narodnega gledališča v Ljubljani. Pokopali so ga 8. decembra na Viču v Ljubljani. — Na tudi dramo v Ljubljani je zadel hud udarec. Umrl je Janez Cesar, ki je bil skozi 40 let svojega umetniškega dela eden največjih slovenskih igravcev.

29. novembra sta v Zidanem mostu trčila osebni in tovorni vlak. Pri tem je izgubilo življenje 7 potnikov, 10 pa je bilo hudo ranjenih. Ena potnica je še pozneje

Zagerje ob Savi, eden izmed treh krajev trboveljskega premogokopnega področja.

zaradi poškodb umrla. Vzrok te največje povojne železniške nesreče v Sloveniji še raziskujejo. Škoda sega v visoke milijone dinarjev.

Župnija Poljane nad Škofjo Loko že 21 let nima svoje župnijske cerkve. Sedaj so le mogli začeti z zidanjem in v začetku novembra so blagoslovili temeljni kamen za novo cerkev.

Zaradi novega dinarja bodo prišle v promet v Jugoslaviji tudi nove redne znamke.

•
Sv. oče je odlikoval z redom sv. Gregorija Velikega s srebrno svetinjo slovenskega katoliškega izobraženca dr. Leonida Pitamica, vseučiliškega profesorja prava in akademika, ob njegovi 80-letnici. Dr. Pitamic je bil pred zadnjo vojno tudi jugoslovanski veleposlanik v Washingtonu.

Prebivavci iz Muljave pri Ivančni gorici so lani večkrat opazili, kako je prišla cela medvedja družina trest hruške v bližino hiš. So bile že sladke!

V Mariboru so sklenili odpreti samopostrežno restavracijo za tiste, ki potrebujejo dietno prehrano. Takih je v Mariboru okrog 3000.

Na tesnem prostoru med Savo in železniško progo raste v Trbovljah iz tal ogrodje velike nove termocentrale (elektrarne). — V Krškem gradijo nov gasilski dom, ki bo končan leta 1970.

V italijanski Gorici se je na mednarodnem pevskem festivalu najbolje odrezal ljubljanski akademski pevski zbor. Očaral je občinstvo s skladbo »Očenaš hlanca Jerneja«. Komorni moški zbor iz Celja je pa odnesel prvo nagrado v kategoriji za folkloro.

Izšle so nove knjige

V založbi »Svobodne Slovenije« v Argentini je izšla debela in lepo vezana knjiga »NEVIDNA FRONTA«. To so spomini jugoslovanskega vojaškega atašerja v Berlinu pred zadnjo vojno, generala Vladimirja Vavhnika. V knjigi popisuje, kako je v času Hitlerjeve največje aktivnosti nabiral koristne podatke za jugoslovanski generalni štab ter jih sporočal v Beograd. Popisuje pa tudi, kako je med vojno delovala v Ljubljani tajna britanska obveščevalna centrala, ki je potem preko Švice sporočala v London za Angleže koristne podatke. Knjiga se bere kot najbolj napet roman in je zanimiva še posebej zato, ker veš, da se je vse, kar piše, tudi v resnici zgodilo. Knjiga je vezana in stane 130.— šilingov.

V založbi Družbe sv. Mohorja je izšla nabozna knjiga »DUHOVNI POGOVOR«. Knjigo je napisal v nemščini pisatelj Klemens Tilman, v slovenščino pa so jo prevedli slovenski bogoslovci v Celovcu. Knjigo priporočamo vsem, ki se zanimajo za poglobitev duhovnega življenja. Pisana je preprosto in vsem razumljivo. Stane 24.— šil.

Omenjeni knjigi Vam pošlje, če želite: Družba sv. Mohorja v Celovcu. Nekaj šilingov je treba dodati za poštino.

UGANKE

Rešitev magičnega kvadrata iz štev. 9. »Naše luči« v zadnji številki ni bila pravilna. Takole je treba razvrstiti številke, da je res vsota števil na vse strani 15:

6 1 8

7 5 3

2 9 4

Zahvaljujemo se rojaku Gorniku iz Nemčije, ki nam je poslal pravilno rešitev.

Konj in noge

Nekdo je v družbi trdil, da ima konj 12 nog. Drugi so mu ugovarjali, češ da vendar ves svet ve, da ima konj le 4 noge. Potem je ta mož rekel, da naj ga poslušajo in bodo videli, da ima tudi on prav. Začel je šteti noge pri konju. Kako je štel, da jih je res naštel dvanaest?

(Rešitev prihodnjič!)

Jezušček in razbojnik

Ko sta sv. Jožef in Marija z malim Jezuškom pobegnili v Egipt, je poslal kralj Herod za njimi svoje vojake, da ga umore. Vojaki so begunce že skoraj došli in sv. Jožef in Marija sta klicala z milim glasom Boga na pomoč.

V tistem kraju je imel hud razbojnik svoj brlog. Razbojnik je zaslišal kričanje in prišel gledat. Mali Jezušček se mu smili, da bi moral umreti tako mlad, lep in nedolžen. Brž pripelje iz brloga konje, enega zase, enega za sv. Jožefa in enega za Marijo in Jezuščka. Dobri konji odneso svete popotnike vojakom izpred oči in jih rešijo. Razbojnik poljubi Jezuščka in ga vpraša dobrovoljno, kaj mu bo dal za plačilo. Jezušček izpregovori prvič in veli razbojniku: »To, kar bom sam imel.«

Razbojnik se je vmil v svoj brlog in je še mnogo let napadal ljudi in grabil tuje blago. Potem pa so ga ujeli in križali. Visel je na Golgoti, na Kristusovi desni strani, in Bog mu je podelil milost, da je spoznal svoje grehe in se zanje pokesal. Kristus pa mu je izpolnil svojo obljubo in mu dal to, kar je imel sam — svoj raj in večno življenje.

Neposlušne muhe

V lepi veliki sobi je živela mati muha. Imela je tri hčerke. Zelo so bile razposajene in le s težavo jih je krotila. Nekoč ji je ušla ena in zopet drugič druga. Staro muho je skrbelo, kako se bodo njene tri mlade hčerke znašale v življenju, in jih je zato vedno učila:

»Varujte se predvsem treh reči: čebeljega medu, piva in ognja. To je za muho najbolj nevarno! Če se boste izogibale tega, boste dolgo in lepo živele.«

Mlade muhe so se samo namuznile in se za hrbtom posmehovale materi. Najstarejša je bila tako ohola, da je rekla materi:

»Kaj govoriš! Čebelji med je zelo dober,« in je odletela na mizo, kjer je bil med v kozarcu. Potipala ga je z eno, pa z drugo nogo. Vse noge so se ji prilepile, tako da ni mogla več vzleteti ter je umrla.

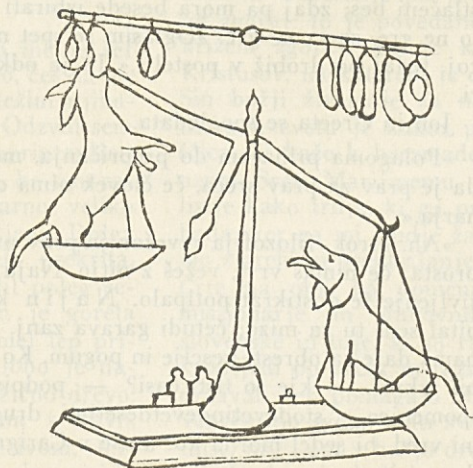
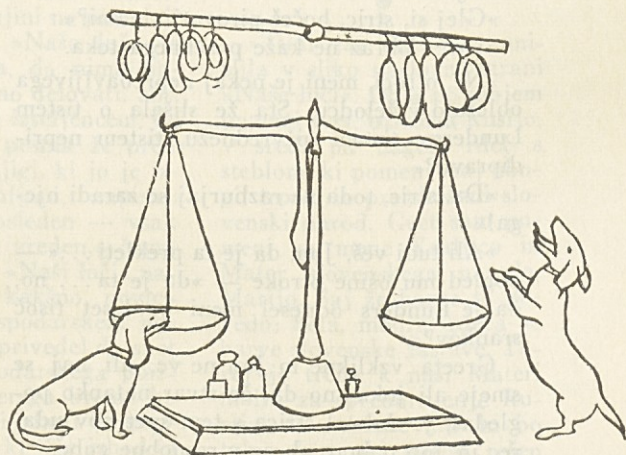
Druga muha je čez nekaj dni že pozabila

na sestrino nesrečo. Dejala je: »Meni ugaja pivo,« in odletela na rob kozarca s pivom. Od hlapov se ji je zavrtelo v glavi. Omahnila je v pivo in se utopila.

Tretja, najmlajša muha si je mislila: »Mati pretirava. Ogenj ni jestvina in zato ni nevaren.« Zletela je proti ognju, si osmodila krila, omahnila vanj in zgorela.

Stara muha je bila žalostna nad nesrečo svojih treh hčer. Zamišljeno je lezla po zidu in premišljevala: »Če bi otroci ubogali starše, bi bilo vsem lepo. Starši smo že veliko doživeli, a se otroci nočejo pri nas učiti. Če bi ubogale moje uboge hčerke, bi danes še vse živele.«

Razumna kužka . . .

srce zmaguje

Teden dni pozneje. Jon se vrne opoldne iz svojega skladišča in razgrne pred kosilom svoj časopis. Chrisje sedi materi na kolenih, Peer se lovi z očenašem in Lientja podi muhe z očetovega krožnika. Tedaj plane Jon nenadoma:

»Nak, Greta, bi rada kaj zvedela? Bankir Lunders na begu z vsem kapitalom. Več sto kmetov okradenih!« Zasmeje se nekoliko škodoželjno. »Predstavljaš si, otrok, da bi bil jaz njegov šofer, potem bi moral zdaj tega lopova voziti v Švico! Daj, srebljimo rajši. Peer, komolce z mize!«

Niso še pet minut pri kosilu, ko se pojavi stric Jodo.

»Glej si, stric, hočeš pirovati z nami?«

Stričev obraz ne kaže posebnega teka.

»Ne, otroci, meni je nekaj neprebavljivega obležalo v želodcu. Sta že slišala o tistem Lundersu, tistem ničvrednežu, tistem nepripravu?«

»Da, stric, toda ne razburjaj se zaradi nje-ga!«

»Ali tudi veš, Jon, da je ta prekleti...« — pogled mu ošine otroke — »da je ta... no, da je Lunders odnesel meni petdeset tisoč srankov?«

Greta vzklikne in Jon ne ve, ali naj se smeje ali joka; no da, če stvar natanko pogledaš, je doletel strica s tem spet nov udarec in Jon nabere obraz v resnobne gube.

Jodo bi otroke za hip rad posadil venkaj, samo da bi se lahko naklel in si prevetрил svoj stlačeni bes; zdaj pa mora besede izbirati in to ne gre, zares ne gre. »Oglasim se spet no-coj, tedaj bo drobiž v postelji.« In jo odkuri.

Jon in Greta se spogledata.

»Polagoma prihajam do prepričanja, mož, da je prav za prav sreča, če človek nima denarja.«

»Ah, otrok, filozofija revežev je prav preprosta: če nimaš vrvi, vežeš z nitjo. Naju je življenje že dostikrat potipalo. Na j i n kapital sedi tu za mizo; četudi garava zanj, pa nama daje za obresti veselje in pogum. Ko bi bil takrat — kje so tisti časi? — podpisal spomenico s stodevetindevetdesetimi drugimi vred, bi sedel morda kot ataše v Carigradu...«

»Mož«, pravi Greta, »potem bi te ne bila tako spoštovala, kakor sem te v letih najine stiske.«

»In tukaj —« Jon se je raznežil ob pečenem jajčku — »tukaj nama raste zoreče grozdje, ženka, in sonce našega življenja... (Peer! Mi ne umakneš rok iz svojega krožnika, pa pusti že Lientjo pri miru!) Sonce našega življenja — saj veš, Greta, saj dobro veš, kako se glasi ta pesmica.«

Strica zvečer ni bilo nazaj, prav tako ne naslednji dan.

»I no,« pravi Jon, »vihar se je pač polegel sam od sebe. Kar je vzel Lunders s seboj, to je za vso večnost fuč. Stric naj se s tem sprijazni.«

Greta se mu obesi okoli vratu.

»I no, no, otrok, ni treba, da me učiš, kako znajo ženske božati,« reče Jon in potem nadaljuje: »Midva drživa skupaj in na ta svet pihneva; srce nama je utrujeno od boja in izsesano od trpljenja, toda nosiva ga še s štirimi rokami, z njim vred pa še cvet najinili malih. Daj, poskusi najti v naravi mazilo za najine rane. Otroci naj nama rastejo kakor sončnice.«

»Dà,« pravi Greta tik ob njegovem ušesu, »in če pride številka štiri...«

»Potem, Greta, bodo vrata in okna na stežaj odprta štoklji. Semkaj, Peer, semkaj, Lientja, semkaj, Chrisje, pridite vsi trije, semkaj k očku in mamici. Leta in leta že nisem pošteno molil; zdaj bi rad pel Frančiškovo pesem, hvalnico Soncu!«

»Maja meseca,« se smehlja Greta, »lahko pride novi mladič.«

»Če bo punčka, otrok, naj bo Mieka; če bo fantič, ga bomo krstili za Jodo. Stric je to zdaj zaslužil zaradi nas in našega življenja.«

In ko mali svet pozaspi, leže Greta tesno k svojemu najdražjemu.

»Ljubi Jon, kako sva se borila!«

»Dà, Greta, toda srce je zmagalo.«

Jutri bo sonce!

KONEC

Za tiskovni sklad „Naše luči“

so darovali: Ivan Kropivšek, Geleen, Nizozemska: 30.— šil., France Stare, Tristach, Avstrija: 50 šil.; A. Šebjanič, Francija, 7 F; M. Leban, Francija 5 F, in druge manjše vsote ob priliki obnovitve naročnine za novo leto, oziroma plačila naročnine za lansko leto. — Uprava se vsem toplo zahvaljuje.

Rojaki pišejo

»Tudi v novem letu želim ostati naročnik Naše luči, ki nam je priljubljen list. Zato vam kar tukaj prilagam 6,20 DM za naročnino 1966 in 11,80 DM za Mohorjeve knjige, katere mi pošljite po pošti. Ostalih 7.— DM pa porabite za druge name-ne, ker vem, da je težko delati s prazno blagajno.

Moja želja bi bila, da bi si »Naša luč« in Mohorjeve knjige še bolj utrle pot med nami, slovenskimi rojaki po svetu. Spomnim se še besed, ki mi jih je mati govorila, ko sem odhajal v tujino: »Spoštuj in ostani zvest slovenskemu srcu vse življenje. Otroke vzgoji v krščanski veri, kot je mati tebe vzgojila. Drži se Cerkve, ki nam kaže pot v življenju.« Jaz smatram, da je napačno, če se kak slovenski fant ali dekle zapiše v kako drugo vero, kar se je že zgodilo. Zame velja, da ostanem katoliške vere in prav tako tudi moji potomci.« — M. B., Krefeld, Nemčija.

»Vam dam vedeti, da »Naša luč« ni imenitna, ker je polna politikove propagande in kritike,« nam piše eden redkih rojakov. — Kaj naj rečemo na to? Povsem nam je jasno, da ta rojak ne bere časopisja, ki izhaja danes v Ljubljani in ima vse polno kritike položaja v naši domovini. Bere najbrž le tak list, ki je nalašč sestavljen, da kaže rojakom v tujini vse v rožah. List »TT« je na primer sredi novembra pisal na prvi strani med drugim tudi take kritike: »Operiran je bil dinar, ki je že več let bolehal za vrtoglavo... Vendar je vse to v glavnem posledica inflacije. Ceneni potrošniški krediti in nego-

spodarnostne investicije sta njegovi glavni osnovi... Bo-lečine operacije občuti zdaj predvsem vsak potrošnik, saj so se cene močno povzpe-le v višino. Kot navijači cen so se izkazale komune, ki bi jih vsak gospodarski špekulant v kapitalističnem sistemu označil za oderuhe...« Najbrž bo ta rojak dejal: ta propaganda pa ni politika, to kritiko smemo poslušati, ker je dovoljena... najbrž je prepričan, da morajo biti izseljenci samo papagaji in da morajo peti, kot drugi dirigirajo. Če smejo doma povedati včasih tudi resnico, zakaj bi v tujini ne povedali vse resnice? »Naša luč« je itak poznana, da nima namena politično delovati, ampak le služiti izseljencem. Če je slovenski pesnik že pred par leti v knjigi, ki jo je izdal v Ljubljani, napisal: »Dinar je dosleden — vsak dan je manj vreden,« čemu ne bi smeli v »Naši luči« napisati vsaj kakšno novico o slabem gospodarskem položaju, ki je privedel do spet novega gospodarskega poizkušanja, katerega breme bo moralo nositi zlasti preprosto ljudstvo, ki išče izhod iz položaja v geslu: »Na delo v tujino!«

»Pred Božičem me je šef poklical v pisarno, češ da me vabi, da se udeležim njihove stare navade. Odzval sem se tako rekoč nepripravljen in sem se začudil, ko sem zagledal pred pisarno veliko sobo vse prenovljeno. Dolga miza je bila belo prekrita. Šef me je posadil poleg sebe. Pred vsakim je gorela sveča, vsak je imel lep pribor. Ostalo svetlobo je dajalo edino le božično drevo. Postregli so nam s kavo, raznovrstnim pecivom, torto, cigaretami in cigarami in

še z žganjem in konjakom. Stregla nam je šefova žena in še par drugih. Nato je šef spregovoril po švedsko in nazadnje še z listka prebral zame nekaj v nemščini. Potem nam je šefova hčerka razdelila lepe koledarčke, na katerih so bila z zlatom vtisnjena naša imena...

Na cesti so potem gorele neštene žarnice v raznih barvah, v vsaki hiši sem videl božična drevesca na vidnem mestu in oddajali so božične melodije najrazličnejših narodov: vse je praznovalo božič. Kaj takega v javnosti pri nas doma nikdar nisem doživel.« — N. U., Švedska.

»Tudi jaz sem se zamislila v sliko naslovne strani »Naše luči«. Obla po mojem pomeni svet, oziroma Rusijo, v sredi pa nagelj rdeč s stebлом, ki pomeni moj ubogi, trpeči in preizkušani slovenski narod. Cvet sam pomeni za mene Kraljico in Mater slovenskega naroda, Marijo. Saj že barve to povedo: bela, modra, rdeča so barve slovenske zastave. Torej je treba k naši Materi moliti za spreobrnjenje Rusije, da nastane mir in bo tako slovenski narod rešen komunističnega jarma, da bo vera svobodna v naši domovini. Odrešenje pa pride od zgoraj: to je povedano s križem zgoraj. To je križ Kristusov, na katerem je dal Sin božji življenje za nas. Bilka k cvetu je kakor puščica, ki kaže k brezmadežnemu Srcu Marijinemu in listje kako trnje, ki ga prebada, ker ga mi ljudje žalimo z grehi in preklinjanjem. Črte na obli pa pomenijo misijonarje in duhovnike, slovenske in tuje, ki so razkropljeni po svetu in raznih državah ter pomagajo Slovincem po svetu rešiti svoje duše, najti pot v božjo družbo, Cerkev in h Kristusu.«

»Živim že tri leta v Nemčiji. Vsako leto sem šla domov na dopust, ali letos ne morem. Sem katoličanka in bi rada za božič opravila spoved. Še mama bo vesela, če ji bom mogla sporočiti to, da sem izpolnila svojo krščansko dolžnost. Zaposlena sem v hotelu. Sporočite mi, kje je tu v bližini kdaj priložnost za spoved. Zdaj lažje opravim kot v decembru. Prejmite lep pozdrav od Slovenke...«

»Čas mi dopušča in se zopet oglasim s par vrsticami. Že je minilo teden dni, odkar sem prejel knjigo »Odprti grobovi«. Vesel sem, da jo imam, kajti tudi jaz imam poznanih in sosedov, ki danes ležijo tako rastreseni po Sloveniji, da domači ne smejo na njihove grobove. Zalostno je to, posebno za nas, ki ljubimo svobodo...« — R. F., Nemčija.

Pogled v svet

Na mednarodno pozornico je v zadnjih tednih stopila tudi Rodezija, država v Južni Afriki, ki je do nedavna bila članica britanske skupnosti.

Rodezija šteje 4 milijone prebivalcev, od katerih je 200.000 belih, 3.800.000 pa črnih. Beli imajo v rokah vso oblast in tudi skoro vse bogastvo. Od 65 državnih poslancev jih samo 15 zastopa črno prebivalstvo.

Take razmere seveda niso več vzdržljive, kajti neukrotljiva volja po pravičnosti in svobodi gre danes skozi svet in podžiga posameznike in narode.

Črni se prebujajo tudi v Rodeziji in zahtevajo svojo besedo pri vodstvu dežele. Angleži so iskali rešitev tega delikatnega problema. Beli v Rodeziji bi morali deliti oblast s črnimi. Verjetno bi postopoma črni zaradi svojega števila postali popolni gospodarji v deželi.

Tega so se beli ustrašili, posebno še ob misli na divjaške izpade črnih v Kongu kmalu po proglasitvi njihove neodvisnosti. Mislili so, da jim ne preostane drugega kot zapustiti angleško skupnost in oklicati samostojnost Rodezije pod vodstvom bele manjšine. To so tudi storili.

Mali oglasi

Cenik oglasov: Vsaka beseda 1 avstr. šiling (2 bfr, 0.20 NF, 0.15 DM ali protivrednost). Uredništvo z objavo oglasa ne prevzema nobene odgovornosti glede vsebine oglasa kakor tudi ne glede oglaševalcev, ker jih ne pozna.

Naslov oglaševalca posreduje uredništvo le tistemu, ki v pismu **priloži kaj za odgovor** (ali mednarodni kupon za odgovor ali denar ali znamko). Pisem za osebe, ki oglašajo, uredništvo ne sprejema. Uredništvo **posreduje le naslov** oglaševalca.

Živim v Franciji, star 23 let, doma iz okolice Maribora. Želim spoznati dekle staro od 19 do 23 let, simpatično, resno, pošteno, po možnosti bivaajočo v Franciji,

a lahko tudi drugod v Evropi. — Naslov posreduje uredništvo »Naše luči«. (48)

Uradni tolmač v Franciji Janko Jankovič, 17 rue de Belgrade, Tucquegnieux (Mthe & Mlle), prevaja listine ureja pokojninske zadeve in piše prošnje.

Prevajalska služba v Nemčiji! Hitro in točno prevaja vse vrste dokumentov in listin iz slovenščine in srbohrvaščine v nemščino in obratno dipl. filolog Joseph Arech, 8000 München, Lauingerstrasse 42. Pišite mu!

Še nekaj novih **Mohorjevih knjig za l. 1966** ima na razpolago Družba sv. Mohorja v Celovcu. Naročite jih!

Dejanje so obsodile vse afriške in mnoge evropske države. Proti novemu režimu nekatere države izvajajo gospodarski pritisk, ki pa vlado, ki jo vodi odločni Jan Šmid, ne vznemirja preveč. V Rodeziji vlada mir. Toda ali ni to mir pred viharjem?

Boju med Čombejem in Kasavubujem v Kongu, o katerem smo zadnjič poročali, je napravil konec mladi in energični general Mobutu, vrhovni poveljnik vojnih sil, ki je odstavil predsednika republike Kasavubuja ter sebe oklical za to dostojanstvo. Njegov general je brez težav sestavil novo vlado, katero je parlament skoro soglasno potrdil. Razume se, da afriških razmer ne smemo presojati po evropskih merilih. Vendar resni časopisi trdijo, da je Mobutu s svojim nastopom rešil kongoško državo, ki ji je grozil splošen kaos. Bog daj, da bi to bilo res! Toda težav in naporov ne bo manjkalo.

Vietnam dokazuje, da je vojno lažje začeti kot pa končati. Glavno odgovornost, da ne pride do premirja, nosi Kitajska. Kitajska v tej vojni nič ne trpi, nič ne tvega. Stoji od zadaj in podpihuje k vojnim dejanjem. In nič je ne moti, da pri tem tisoči umirajo.

Ubugo človeštvo, kako daleč smo še od pravega priznanja človeka po človeku!

in še za smeh

Glava. — Kaplar: »Zakaj ne sme vojak nikoli glave izgubiti?« — Vojak: »Zato ne, ker bi potlej ne imel kam čake postaviti!«

Različne misli. — Žena: »Oh, Ludvik, ko sem te videla po skalah plezati, mi je hotelo srce raztrgati!« — Mož: »Meni pa hlače!«

Ukor. — Dva hlapca se kregata in si dajejo razne priimke. Ko ju gospodar povpraša, zakaj to, pravita, da ju je nevolja premagala. »To si jaz za vselej prepovem,« pravi gospodar. »Nevolja naj ne zgrabi vaju, ampak mene! Jaz sem gospodar!«

Zapeljiv agent. — »Gospod, zavarujte si svoje življenje pri nas! Naša zavarovalnica izplača vsakomur, naj umrje kakršnekoli smrti. Četudi v vojski glavo izgubite, dobite vso zavarovalnino!«

Hudomušnost v vojski. — Stric Ivan je rad dobro jedel in prav tako tudi dobro pil in ko je bil poklican kot črnovojnik pod orožje, je odšel s precej dobro rejenim trebuhom. Po nekoliko mesecih je bil ranjen in se je vrnil kot rekonvalescent domov. Petletna Marica pa ga nikakor ni mogla spoznati, ker je bil vitek kakor kak plesni učitelj. Pa ga je vprašala: »Stric Ivan, ali so ti Rusi odstrelili tudi — trebuh?«

Odposlanec neke nevtralne države je posetil na Angleškem koncentracijski tabor, v katerem so namestili Angleži nemške ujetnike. Ekscelenca je vprašal: »Ali ujetniki umirajo tu pogostoma?« Flegmatični angleški nadzorstveni uradnik pa mu je odgovoril: »Ne, samo do enkrat.«

Častnik nekega škotskega polka je opazil vojaka svojega polka, ki je v najhujši plohi krogel klečal na tleh, imel oči obrnjene proti nebu, roke pa sklenjene, kakor bi bil molil. »Sramuj se,« je zakričal častnik, »ali se bojiš?« — »Ne, gospod stotnik,« je odgovoril vojak, »temveč le prosim Boga, da bi razdelil krogel prav tako, kakor so razdeljeni Viktorijini hrabrostni križci: 99 odstotkov častnikom in eden za moštvo.«

Berlinski nemški list »Ulk« se je med prvo vojno ponorčeval iz tistih poročevalcev, ki gledajo na bojišče vse s povečevalnim steeklom: »Pri Soissonsu se nam je posrečilo

zajeti cel francoski letalski polk 4000 letal. Vsako letalo je bilo opremljeno z 42 centimetrskim možnarjem. V gorah Vogezi smo zajeli 17 podmorskih čolnov, kos otoka Helgoland in britev. Severno od Arrasa je pripelžalo k nam 40.000 konjenikov. Vsak je pripeljal s seboj po dva konja in en golaš. Pri naskoku na francoske utrdbe pri La Basée nismo imeli nikakršnih izgub. Narobe, pri pregledu po končani bitki smo našli 37 mož več.«

Kar zadeva rokopise. — »No, stric Janez, in postal sem zdravnik. Kaj mi svetuješ za prihodnost?« — »Recepte piši kar se da nečitljivo, račune pa — kar se da jasno!«

Začetek je dober. — »No, kako napreduje vaš sin na medicinski fakulteti?« vpraša neka dama svojo znanko. — »Oh, zelo dobro,« ji odgovori le-ta. »Zdravi že majhne otroke in postopoma bo prešel na odrasle.«

Prednost naglušnim. — Oglas veleblagovnice v listu »La Prensa«, ki izhaja v Buenos Airesu: »Iščemo spretnega sodelavca na našem oddelku za pritožbe. Prednost imajo naglušni...«

Na nezgodni postaji. — »Mož, ki so ga pripeljali pred kake četrt ure,« je rekel dežurni zdravnik na neki švicarski nezgodni postaji mladi medicinski sestri, ki je bila šele dva dni v službi, »ni nezavesten, pač pa popolnoma pijan.« — »Glej no,« je zardela novinka, »jaz pa sem mu zlila v grlo sedem kozarčkov konjaka, da bi si opomogel...«

Pogovor z ženo. — »Oprostite, toda zelo se mi mudi. Že dvajset minut ste pri telefonu in spregovorili niste še niti besede!« — »Ampak tovariš, razumite me vendar, zgovorjam se s svojo ženo!«

Saj jih ne bere. — Prijazen star gospod je vprašal majhnega dečka, ki je nesel pod pazduho velik kup časopisov: »Sinko, ali te toliki časopisi nič ne utrudijo?« — »Kje neki, saj jih ne berem!« je odvrnil dečko.

Čigave kokoši. — Stari Bill iz Teksasa je prejel nekega dne anonimno pismo z grožnjo, da mu bodo zavili vrat, če ne bo nehal krasti kokoši. Vsebina ga je prizadela, zato je poiskal prijatelja in ga prosil za nasvet. — »Stvar je čisto preprosta: prenehati moraš krasti,« mu je ta odgovoril. — Bill pa godrnja: »Pismo je vendar anonimno. Kako pa naj vem, čigave kokoši ne smem krasti?«

NAŠA LUČ

mesečnik za Slovence
na tujem

Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen julija in avgusta).

1. številka — letnik 15
Januar 1966

Dopise za številko, ki izide konec meseca, mora uredni-

štvo prejeti vsaj do 7. v mesecu. Člankov ne vrača.

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vse v Celovcu.

Naročnina za list je za vse leto 40 šilingov ali protivrednost: 80 bfr, 8 F, 6,8 švic. fr., 5,50 h. gld, 6,2 DM, 1000

lir, 12 angl. šil., 10 norv. kron, 8 švedskih kron, 10 danskih kron, 2 amer. dolarja, 0,70 avstral. dol. — List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

Uredništvo in uprava imata naslednji naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec, 9020 Klagenfurt, Austria.

Printed in Austria